

Ion Coja

„Revoluția Franceză”

Asistând cu uimire și groază la cruzimile și măcelul organizat de puterea bolșevică în Rusia în 1917, istorica Nesta Webster a fost frapată de faptul că furia ucigașă a comuniștilor din 1917 reedita întocmai furia ucigașă a comuniștilor din 1789 și a intuit că măcelul comunist din Rusia nu este decât continuarea celui din Franța. Analiza ei, publicată în 1919 (*The French Revolution*, 1919; retipărită în *The Noontide Press*, 1988), începe citându-l pe prințul Kropotkin, anarhist de viță nobilă, membru al “intelectualității progresiste”, cum îi ziceam noi la lecțiile de marxism, sau “liberal”, cum îi zic americanii. Kropotkin spune: “Studiind Marea Revoluție [franceză din 1789], aflăm astăzi că a fost sursa și originea tuturor ideilor comuniste, anarhiste și socialiste de astăzi. ... până în prezent socialismul modern n-a adăugat absolut

nimic la ideile care circulau în Franța între 1789 și 1794 și pe care poporul francez a încercat să le pună în practică în anul II al republicii [pe vremea teroarei]” (pp. v-vi).

Redăm câteva momente din amplul tablou zugrăvit de Nesta Webster care arată cum “a încercat poporul francez să pună în practică” idealurile

“libertății, egalității și fraternității”; și subliniem de la început că aceste frumoase “idealuri” nu sunt altceva decât “newspeak”-ul descris de George Orwell în cruciala lui carte 1984, “newspeak” [vorbirea omului nou] în care cuvântul “pace” desemnează activitățile desfășurate pe câmpul de luptă de către trupe inamice care se măcelăresc reciproc; și “libertate” desemnează condiția prizonierului în gulagul sovietic.

Nesta Webster începe afirmând că poporul francez nu este vinovat de oribilele măceluri ale revoluției franceze, căci atât revoluția cât și teroarea și vărsarea de sânge au fost organizate de către forțe străine poporului francez, forțe în ale căror temple masonice s-a născut lozinca orwelliană “libertate, egalitate, fraternitate”. Ea îl citează pe Saint Just, care ca conducător al acelei revoluții vorbește în cunoștință de cauză și pe lordul Acton, om extrem de perspicace căruia îi datorăm dictonul nemuritor power corrupts and absolute power corrupts absolutely (puterea corupe și puterea absolută corupe în mod absolut). “Revoluția populară a fost fațada unui vulcan de conspirații externe”, zice Saint Just; și Lordul Acton: “Ceea ce este îngrozitor la Revoluția Franceză nu e vînzoleala cât planul. Prin tot focul și fumul se străvede dovada că exista o organizație care calcula totul. Conducătorii ei au rămas ascunși cu grijă și mascați; dar n-avem nici o îndoială c-au fost acolo dintru început. Au fost activi în răzmerițele din Paris, și-au fost activi din nou în răscoalele din provincie” (p. ix).

Revoluția franceză a fost plănuită de organizația iluminatilor lui Adam Weishaupt, profesorul evreu de drept de la Universitatea din Ingolstadt școlarizat de iezuiți a căror structură organizatorică a adoptat-o în organizația lui luciferică numită Ordinul Illuminati-lor. Faptul că a folosit structura organizatorică perfectată de iezuiți și că a convins alți doi iezuiți să i se asocieze a oferit un pretext celor care susțin că ura lui talmudică și organizația lui luciferică sunt “iezuite”. În realitate, nimic nu ura Weishaupt mai mult pe lume decât pe Iisus Hristos, creștinismul, iezuiții și Biserica Catolică; și organizația lui avea drept scop tocmai distrugerea acestora.

Scopul lui Weishaupt era scopul comunist clasic: revoluția mondială și instaurarea comunismului. Platforma lui era eradicarea creștinismului,

abolirea proprietății private și raționalismul liberă în aplicarea principiilor și a “drepturilor omului”, pentru instaurarea cărora în primul rând se preconiza distrugerea religiei și a moralei, distrugerea familiei și creșterea copiilor de către stat și nu de către părinții lor. John Robison, francmason englez, călătorind și vizitând lojile masonice, a văzut cum adepții lui Weishaupt infiltrează și cuceresc una după alta lojile masonice ai căror membri vor lucra de-acum sub conducerea unora care, scrie el, “credeau contrariul fiecărui

cuvânt pe care-l rosteau și fiecărei doctrine pe care o propovăduiau ... căci intenția lor era să distrugă orice religie, să răstoarne orice guvern și să transforme întreaga lume într-o ruină pradă unui jaf general” (apud Webster, op. cit, p. 20). Cu trei ani înainte de izbucnirea revoluției franceze, s-a hotărât într-o lojă masonică din Frankfurt am Main, orașul dinastiei bancare talmudice

Rothschild, moartea regilor Ludovic XV al Franței și Gustav III al Suediei Căci așa prescrie Deuteronomul 7:5 și 24. Scopul ultim al revoluției franceze a fost și este demolarea unei mari națiuni creștine prin distrugerea structurii ei sociale și spirituale: distrugerea regelui și-a religiei, unde, zice Nesta Webster, oculta care-a realizat revoluția îi ura deopotrivă în mod democratic atât pe catolici cât și pe protestanți. Iar maselor Robespierre le-a promis textual : “Numiți-mă pe mine reprezentatul vostru în Statele Generale și veți fi pe veci scutiți de poverile care vi s-au pus sub pretextul nevoilor statului ... De prea multă vreme s-au bucurat bogații doar de bunăstare. E timpul ca bunurile lor să treacă în alte mâini. Castelele vor fi răsturnate și toate pământurile lor vi se vor distribui vouă în porții egale ... Totul va fi schimbat, stăpânii vor deveni

promițându-vi că veți fi scutiți la rândul vostru” (Dea 21-23) și Statul de drept al francezi s-au aliat bandiților plătiți ai revoluției franceze.

Că erau bandiți plătiți nu există nici o îndoială. Nesta Webster scrie despre milioanele de franci ale Ducelui de Orléans, vărul regelui, care urmărea să se instaureze el pe tron în locul lui Ludovic XVI și al Mariei-Antoinette, pe care o ura pentru că-i respinsese avansurile. Citează apoi din sursele ei (memoriile contemporanilor și participanților la revoluția franceză, ca Le Moniteur al lui Panckoucke, apoi Prudhomme, Buchez și Roux, Montjoie, Beaulieu, Ferrières și scrierile istoricilor care au avut acces la arhive ca Taine, Cassagnac, Ternaux, Biré și alții) afirmații despre “aurul lui Pitt” sau “aurul englezilor” cu care au

fost plătiți asasinii revoluționari. Asupra unora dintre ei s-a găsit monedă englezească (gume) și atât Ducele de Orléans cât și Marat, Danton, Brissot, Pétion, Saint Huruge, de Méricourt și Rotondo erau la ei acasă la Londra ca și la Paris. Timp de 10 ani, din 1783 până când a fost decapitat, Ducele de Orléans a depus într-una la Londra mari sume de bani, între 10 și 12 milioane de franci, din care scotea apoi monedă englezească și-și plătea acoliții, ca să arunce oprobiul asupra Angliei, scrie Nesta Webster (p. 31); și intimii lui în Anglia erau Lordul Stanhope, Dr. Price și Fox, membri ai unui partid englez al revoluției, partid de opoziție care s-ar putea să fi contribuit la milioanele cu care finanța Ducele de Orléans revoluția (pp. 31-32). Nesta Webster identifică 4 curente conspirative care au colaborat la organizarea revoluției franceze: 1)

orleanistii care vroiau înlocuirea regelui cu vărul său; 2) o grupare ocultă numită de ea “subversiv”, care dorea să distrugă religia și structura socială a unei mari națiuni europene; 3) Prusia, care în tendințele ei expansioniste dorea să debileze alianța franco-austriacă; și 4) intrigile “intelectualității progresiste” din Anglia care dorea răsturnarea guvernului atât în Franța cât și în Anglia. La aceștia se adaugă toți cei care urau curtea regală – Madame Roland de exemplu pentru că se crezuse insultată de splendoarea reginei când fusese primită la curte, sau Madame de la Motte de exemplu pentru că fusese

pedepsită pentru ticăloșia ei în afacerea colierului de diamante, afacere organizată pentru calomnierea reginei. La reușita revoluției a contribuit enorm însă imbecilitatea și incapacitatea de autoapărare a curții regale franceze, care nu și-a mobilizat și finanțat apărarea, în timp ce atacurile împotriva ei erau organizate și finanțate cu aceeași energie și generozitate cu care vedem că se

organiza și finanțază astăzi distrugerea restului lumii. “Au plătit oare unuia singur ca să se pledeze cauza” se întreba P. Laffan, un englez contemporan. “Dacă cumva vreun om capabil respingea acuzele dușmanilor lor, au făcut oare un sacrificiu cât de mic ca să-i publice scrierile? Nu. Cel care îndemna la asasinat și jaf își vedea scrierile răspândite în mii și sute de mii de exemplare; iar cel care căuta să mențină legalitatea și ordinea și să pledeze cauza celui ce avea ceva, trebuia să-și plătească singur tipograful și-și vedea scrierile aruncate la gunoi” (p. 36). Nesta Webster n-a văzut de unde proveneau milioanele transferate în contul Ducelui de Orléans de la Banca Angliei. Dar s-a văzut documentul care atestă finanțarea revoluției bolșevice prin banca Kuhn, Loeb de pe Wall Street și s-a văzut și cine-i finanța pe Marx, Engels, Lenin și

Trotki ca să-și ducă activitatea revoluționară. Cum organizatorii nu se puteau baza pe parizieni, care erau oameni bonomi, conspiratorii au angajat și adus la Paris cu luni înainte, în primăvara anului 1789, bandiți racolați din jurul Mediteranei, marselezi și corsicani, pricepuți la asasinat și setoși de sânge și i-au plătit cu 12 franci pe zi. Suma aceasta este atestată de spusele unuia dintre ei și de faptul că la prima răzmeriță au fost morți de ambele părți și exact această sumă era găsită asupra revoluționarilor morți (p. 42).

La asediul Bastiliei, doar circa 1.000 de oameni au luat parte și Parisul avea 800.000 de locuitori. Și acea mie consta în parte din cei plătiți ca mai sus, din trecători luați de subțiori și târâți cu forța fără voia lor ca să îngroașe rândurile insurgenților și din unii parizieni săraci ademeniți cu bani cărora însă li se plătea mai puțin decât briganzilor. Madame Vigée LeBrun povestește cum a auzit într-o dimineață următorul dialog: “Vrei să câștigi 10 franci?” întreba un om. “Hai la răzmeriță cu noi. Nu trebuie decât să strigi ‘Jos cutare! Jos celălalt!’ Pentru 10 franci, merită”. “Dar n-o să iasă cu bătaie?” întreba celălalt, la care cel care recruta a răspuns: “Aiurea! Noi suntem cei care vom împărți loviturile”. În timp ce această gloată masacra invalizii și puținii gardieni care păzeau Bastilia, majoritatea parizienilor habar n-aveau că se întâmplă ceva și-și duceau activitățile obișnuite; Dr. Rigby s-a dus să se plimbe prin grădinile de la Monceaux și scrie că avusese loc căderea Bastiliei fără știrea lui, a familiei lui și a majorității parizienilor (p. 95).

La căderea Bastiliei, asasinii plătiți s-ar părea că se ambalaseră prea mult măcelărind invalizii în loc să-l ucidă pe Flesselles, singurul de pe lista “proscrișilor” revoluției; și Flesselles fusese lăsat să treacă nevătămat printre ucigașii care se distrau măcelărind invalizii, astfel încât un bijutier bogat, numit Moraire, văzând proasta execuție a ordinelor conspirației, s-a dus după el și l-a

Incendierea Bastiliei, 14 iulie 1789

împușcat (p. 96). Oameni afluenți și bine îmbrăcați au fost văzuți incitând gloata de la Bastilia să-l tortureze și să-l ucidă pe Foullon, om de 74 de ani, socrul lui Berthier, în timp ce acesta din urmă se străduia să procure în

provincie alimentele cu care să hrănească gloatele pariziene. Foullon fusese avertizat că se complota asasinarea lui dar refuzase să fugă căci, zicea el, fuga lui ar face să pară adevărate calomniile cu care era atacat; și a fost adus la Paris de la Viry batjocorit cum fusese și Iisus Hristos, încununat cu o coroană de spini și turnându-i-se oțet pe gură. În timp ce La Fayette se străduia să-l salveze, acei "intelectuali progresiști" opulenți incitau mulțimea la asasinarea lui Foullon spunând gloatei că Foullon ar fi zis: "Dacă poporul n-are pâine, să mănânce fân!" Revoluționarii plătiți i-au îndesat pumni de fân în gură victimei și l-au spânzurat; apoi i-au înfipt capul într-un par și l-au arătat ginerelui său Berthier, adus din provincie ca să sufere o soartă asemănătoare. Dar înainte ca Berthier să poată fi spânzurat, a fost străpuns de sabie, trupul lui a fost despicat

și decapitat și capul și inima victimei au împodobit masa la care s-au așezat revoluționarii să celebreze glorioasă zi a căderii Bastiliei, pe care o sărbătorim cu toții de atunci încolo. În istoria sa a revoluției franceze, Van Sybel (citată de Nesta Webster) scrie: "Această crimă n-a fost comisă dintr-o izbucnire de furie populară, ci-i costase pe conducătorii revoluției sume mari de bani, cu care s-au plătit mii de asasini. Următoarea propoziție apare în corespondența lui Mirabeau; 'Moartea lui Foullon a costat sute de mii de franci, dar asasinarea butarului François a costat doar câteva mii'" (p. 97).

Nesta Webster relatează în amănunțime intrigile regelui Friedrich Wilhelm II al Prusiei, care susținea revoluția franceză ca să înlăture puternicul regat al Franței și alianța acestuia cu imperiul austriac din calea expansionismului prusac. În decursul acestor intrigi, regele Prusiei era dispus să cheltuiască și se sluzea, scrie Nesta Webster, de un evreu numit Ephraim care a sosit la Paris la 14 Septembrie 1790 înarmat cu o scrisoare a regelui Prusiei către ambasadorul său Von der Goltz, instruindu-l pe acesta să-l pună pe Ephraim în legătură cu capetele politice ale zilei. Ephraim încercase să se infiltreze în cercul lui Ludovic XVI prin ministrul acestuia Montmorin, care însă nu-și ascundea repulsia și scria despre Ephraim că "se ocupă de târguri secrete și încearcă să influențeze jurnaliștii. Sunt aproape sigur că dă bani oamenilor și știe că ridică

sume mari de la bancheri” (apud Nesta Webster, op. cit, p. 178). Era oare regele Prusiei cel care se folosea de Ephraim, sau erau șefii lui Ephraim cei care se foloseau de regele Prusiei? Montmorin nu aruncă vorbe în vânt; el zice “sunt aproape sigur” când are o bănuială; și știe că Ephraim primește sume mari de bani de la bancheri cu care alimentează “marea revoluție franceză”.

Misteriosul și umilul Ephraim este văzut de Nesta Webster ca un emisar al regelui Prusiei, care continuă politica lui Friedrich cel Mare de a aplica cea mai dură tiranie supușilor săi atâtând în același timp la revoluție în celelalte țări europene pentru a le slăbi și înlătura din calea sa (pp. 178-181). Ea relatează că și Mirabeau suspecta intențiile regelui Prusiei, ai cărui emisari incitau răsculații francezi împotriva “austriei” Marie-Antoinette; că moartea declarată “naturală” a lui Mirabeau în Aprilie 1791 n-a fost niciodată elucidată, mulți suspectând că partizanii Ducelui de Orléans îl otrăviseră pentru că Mirabeau, care fusese cel mai prețios aliat de-al lor, îi părăsise; și conchide că Ephraim ar putea fi implicat în moartea lui Mirabeau. “Agitatorul evreu”, scrie ea, “a jucat un rol activ în răzmerița care-a avut loc după două săptămâni când partizanii

Ducelui de Orléans au încercat din nou să-l asasineze pe Ludovic XVI sub pretextul că ar fi încercat să părăsească palatul de la Tuileries”, răzmerița “populară” în care Choderlos de Laclos și Sillery au fost văzuți deghizați în servitori incitând mulțimea, alături de agitatori și asasini de profesie ca St. Huruge, Malga și Rotondo și membrii sângeroasei asociații numite “Sabbat”. “Dar se spune că Ephraim finanțase răzmerița cu fondurile ce-i fuseseră încredințate de către stăpânul lui regal”, scrie Nesta Webster (p. 181), adică de către regele Prusiei. Știm însă că revoluția bolșevică din 1917, pe care o vedem din ce în ce mai mult identică cu revoluția franceză, a fost finanțată de bancherii evrei de pe Wall Street ca Kuhn, Loeb, al căror asociat Schiff a “investit” \$20 milioane (sumă care astăzi înseamnă miliarde de dolari) în

revoluția bolșevică din Rusia. Oare cine-i încredințase lui Ephraim fondurile cu care finanța revoluția “poporului” francez?

Ephraim a dispărut de pe scena revoluției franceze învăluit în mister, așa cum apăruse, în vânzoleala din Iulie 1791, când Ludovic XVI, convins în fine că propaganda socialistă în care credea n-are nici o legătură cu ce se întâmplă cu el și soția și copiii lui, încercase să fugă și partizanii Ducelui de Orléans încercaseră să-l declare rege pe acesta dar se izbiseră de ideea republicii promulgată pentru prima dată de clubul cordelierilor. La 17 Iulie Choderlos de Laclos urma să depună pe “altarul patriei” din Câmpul lui Marte petiția pentru înlocuirea regelui Ludovic XVI cu vărul său, Ducele de Orléans, petiție pe care adunase câteva mii de semnături majoritatea de la femei și copii care nu știau

despre ce e vorba. Dis-de-dimineață gloata s-a adunat la acel altar pe care l-a stropit în bună tradiție revoluționară cu sângele a doi nevinovați, un soldat bătrân și un peruchier, uciși de “popor” pentru că avuseseră nenorocul să se afla în apropierea altarului când “poporul” avea chef să verse sânge. Trupele lui Lafayette care au căutat să stăvilească “poporul” au fost ca de obicei împrășcate cu pietre și noroi, la care Lafayette și primarul Parisului, Bailly, au declarat legea marțială și soldații exasperați au ripostat cu focuri de pistol la pietrele cu care erau bombardati. Câmpul lui Marte a devenit pustiu în câteva

minute și căpeteniile revoluției franceze auzind acestea s-au comportat în modul eroic al tuturor celor care incită “masele” la revoluție: iacobinii adunați în clubul lor au fugit de-a valma să se ascundă unii pe uși, alții pe ferestre, în huiduielile mulțimii; vajnicii Brissot, Camille, Desmoulins și Fréron au dispărut fără urmă; Marat s-a ascuns din nou într-o pivniță, unde-și petrecea el zilele

cele mai “proise”; Robespierre, tremurând din toate încheieturile, s-a mutat grabă în alt cartier; Danton a fugit din Paris într-o țară și apoi în Anglia; iar viteazul Hébert care-și câștigase reputația vărsând fără limită sângele victimelor lui, s-a speriat atât de rău încât asuda copios de câte ori își aducea aminte și-și redubla uciderile de victime nevinovate ca să-și revină. “În același timp evreul Ephraim, acuzat pe față de scriitorii regaliști că finanțase pamflete revoluționare și complotase la asasinarea reginei, a fost arestat și închis timp de două zile în Abație”, scrie Nesta Webster, “după care a fost trimis înapoi în Prusia și nu s-a mai auzit de el” (p. 183). La o vreme când ghilotina se tocise decapitând atâtea mii și mii de oameni nevinovați acuzați de cele mai vagi bănuieli nedovedite, când oamenii erau uciși doar pentru că erau la îndemână

pentru a fi uciși, și se practica pe scară largă prizonieratul pe față, evreul Ephraim a ieșit din închisoare pentru a se reîntoarce în Prusia, de unde venise, fără să sufere nimic. Ne aduce aminte de Rakovski, despre care vezi mai jos.

Dar influența lui Ephraim, scrie Nesta Webster, [a celor care-l finanțau, am zice noi], n-a dispărut odată cu el. În 1792 revoluționarii influențați de el, ca Brissot, Pétion, Gensonné și câțiva girondini, formau un partid “pro-german” care intenționa să instaureze o altă dinastie în Franța în persoana sau a ducelui de Brunswick sau a Ducelui de York, fiul lui George III al Angliei, oferindu-i acestuia mâna fiicei Ducelui de Orléans, zic unii. George III însă s-ar părea că

refuzase cu indignare ideea, desi Talleyrand, emisarul lui Danton, călătorise la Londra unde, sprijinit de clubul iacobinilor englezi și aristocrații care simpatizau cu iacobinii, oferise, asemeni guvernului român în acest an 1997, să dăruiască Angliei parte din pământurile și posesiunile franceze (insulele de France, de Bourbon și Tobago), să demoleze portul Cherbourg care asigura puterea maritimă franceză și chiar să cedeze Angliei orașele franceze Calais și Dunkirk. Ambiția lui Robespierre, care se vedea pe sine în vârful piramidei franceze, a zădărnicit aceste planuri (pp. 197-202).

În afară de Ephraim și alți nefrancezi dirijau destinele “marii” revoluții franceze. Unii erau constituiți în “Comitetul Insurecției” care se aduna într-o tavernă din Charenton și printre care se numărau, scrie Nesta Webster, Carra,

Santerre, “neamtul” Westermann, “americanul” Fournier, “polonezul” Lazovski. Bănuiala noastră este că erau de aceeași naționalitate ca și “ceho-slovaca” Madeleine Albright, Secretara de Stat a Statelor Unite de azi care se pretindea “creștină” și “catolică” și când i s-a reproșat că nu-și afișează cu mândrie iudaismul, a răspuns că nu știa de el întrucât părinții n-o informaseră în acest sens (vezi Buletinul Religia și Revoluția). Era nevoie de insurecționiști plătiți și aduși din alte țări ca să se înfăptuiască “marea revoluție franceză”; francezii au rămas încuiați în casele lor la 27 Iulie în ciuda agitației febrile a

provocatorilor care-i chemau la o răzmeriță în decursul căreia urmăreau asasinarea lui Ludovic XVI, astfel încât Marat, exasperat, i-a numit “revoluționari jalnici” (de mesquins révolutionnaires), exclamând: “dă-mi 200 de napolitani înarmați cu pumnale și cu ei voi parcurge Franța și voi înlăptui revoluția” (apud Nesta Webster, loc. cit., p. 251). Același sentiment îi făcuse pe

partizanii Ducelui de Orléans să recruteze bandiți din sud și să înroleze bandiți de acestea, a convenit cu soții Roland să recruteze “600 de oameni din Marsilia care știu cum să moară” – adică cum să ucidă, scrie Nesta Webster (p. 251). S-au recrutat câteva mii de astfel de bandiți adunați din jurul Mediteranei, dintre care 500 au sosit la Paris la 30 Iulie, unde au fost descriși de către Blanc-Gilli, de Prud’homme și de deputatul Eustache Hua ca “hoarde de bandiți ... genovezi, maltezi, piedmontezi, corsicani, greci, vagabonzi conduși în principal de unul Fournier zis americanul și de polonezul Lazowski”. Beaulieu descrie “50 de genovezi cazați toți grămadă pe strada Sainte-Marguerite, din faubourgul Saint-Antoine. Mulți alții pot fi citați; cei mai furioși revoluționari,

Marseillașii cominc crima în orașul mare, străini și faimosul tablon de strică și pot atesta aceasta”. Mama lui Roget de l’Isle i-a scris acestuia în acele zile: “Ce-i imnul ăsta revoluționar pe care-l cântă hoarde de bandiți care cutreieră Franța și care este asociat cu numele tău?” (p. 252). Dar, ca și “revoluționarii” angajați și plătiți de sub conducerea “polonezului” Lazowski, toți francezii cântă acum marseilleza.

Revoluția franceză a fost un genocid organizat după prescripțiile Deuteronomului, ca să demoleze o națiune puternică distrugându-i regele (simbolul națiunii) și religia. Dar în afară de scopul general anticreștin, mai avea și scopul acaparării averii, transferului bunurilor în mâna unui grup

străin de națiunea gazdă. Nu numai ucigașii care făceau pe poporul răsculat erau plătiți cu bani, ci și unii dintre cei care-i conduceau. Danton putea fi cumpărat, dar Ludovic XVI sărăcise; cei 50.000 de scuzi pe care i-a luat Danton de la el ca să-l salveze n-au fost destul și Danton l-a trădat. “Câți preținși republicani ar fi fost regaliști furioși dacă curtea regală ar fi fost dispusă să-i cucerească și ar fi avut destui bani ca să-i plătească!” exclamă Prud’homme (apud Nesta Webster, loc. cit., p. 257). Dar unii eroi ai acestei revoluții nu puteau fi cumpărați; hidosul și respingătorul Marat nu putea fi satisfăcut decât prin măceluri gigantice. În Iulie 1790 ceruse moartea a 600; după cinci luni cerea moartea a 10.000, cifră care a crescut la 20.000, apoi la 40.000 și în fine în vara anului 1792 Marat îi explica lui Barbaroux necesitatea să se ucidă 260.000

de francezi zilnic, la care Barbaroux comenta că Marat părea să aibă o fixație pentru cifra 260.000, căci “totdeauna cerea să se ucidă exact 260.000 pe zi și rareori cerea 300.000 de capete” (p. 294). Avocatul Barbaroux cu care plănuia Marat masacrele era un om foarte activ: deși avocat, vindea ciorapi în curtea socrului Prințesei de Lamballe. Aceasta era văduva fiului Ducelui De Penthièvre, care fiu era cumnatul Ducelui de Orléans. Lăcomind la zestrea ei, ducele hotărâse s-o ucidă. Un alt motiv putea fi faptul că prințesa îl recunoscuse pe Ducele de Orléans în hoarda care încercase să asasineze familia regală la

Versailles. Prințesa de Lamballe, femeie de o bunătate și puritate angelică, care-și petrecea viața în opere de binefacere, era iubită de toți cei care-o cunoșteau și care-i ziceau “îngerul cel bun”. Acuzată de “complot”, a fost asasinată la ieșirea din tribunal în mod tipic “revoluționar”, tăindu-i gâtul și despicându-i pântecul ca să se reverse intestinele peste tot, de către un grup de “revoluționari”

membri ai asociației Sabbath condusi de Rotondo, prietenul și protejatul lui Barbaroux, un italian însurat cu una din servitoarele din bucătăria prințesei, care l-a ajutat la mutilarea trupului prințesei. Apoi acești “reprezentanți ai poporului suferind” au înfipt capul prințesei într-un par și s-au dus cântând *Ça ira* la palatul Ducelui de Orléans să i-l arate. Acesta cina cu amanta lui și câțiva prieteni englezi și a contemplat cu un calm perfect capul cumnatei lui, după care s-a așezat din nou să mănânce, lucru care l-a dezgustat pe unul dintre englezi care a părăsit cina și pe unii din supporterii lui ca Manuel și Fauchet care l-au abandonat, devenindu-i inamici (pp. 322-326).

Pentru masacrele plănuite de Marat conducătorii “marii” revoluții franceze nu se biziiau pe clasele de jos ale Parisului, care fuseseră uneori mișcate de milă și-

și abandonaseră zelul revoluționar oricât de bine fuseseră incitați și organizați din ajun. De aceea planurile masacrelor din Septembrie 1792 urzite de Comitetul Supravegherii și de Comuna din Paris, la care au participat Marat, Danton, Robespierre, Manuel, Billaud-Varenne, Collot d’Herbois și alți trei, n-au inclus acțiuni populare. Au fost încarcerati întâi cei mai avuți dintre nerevoluționari, căci “libertatea, egalitatea și fraternitatea” acestei “mari” revoluții avea mult de-a face cu lăcomia de avere a revoluționarilor; și Comuna cerea tot mai mulți bani pentru ca să facă revoluție, căci ce se confiscase de la aristocrați până acum se cheltuise deja. Dar în afară de cei care puteau fi jefuiți de bunuri, de cei cu creștere aleasă și de membrii clerului (vinovați de imensa crimă de a fi alfabetizat Franța), au fost puși pe listele alcătuite acum și

membrii partidelor rivale, ca Brissot și Roland. Cei arestați conform acestor liste urmau să fie lichidați rapid, în care scop Billaud a organizat o bandă de asasini dintre marseillezi, care însă copleșiți de atâtea omoruri au trebuit augmentați cu ucigașii și hoții găsiți prin închisorile de drept comun și care, beți și convinși de către agitatori că dacă nu vor uide pe cei de pe liste vor ajunge din nou printre pușcăriași, trebuiau să dea masacrelor un aer de revoluție populară (pp. 297-302).

Executioner of King Louis XVI shows the head of the King of France to crowd. The king was only one of the thousands of victims of Robespierre and his "Committee of Public Safety" and "Revolutionary Tribunal"

Despre cruzimea cu care acești “revoluționari” au masacrat oameni nevinovați

plăcea penă și mizeria de a fi omorât. Desigur, de ce nu? Dacă se poate, să se vadă în Mălaia, gonit alora și unii ca Robespierre doreau puterea absolută asupra unor sclavi total înfricoșați, profesorii care predau așa-zisa istorie la licee și universități nu pomenesc nimica. Scrierile contemporanilor, citate de Nesta Webster, sunt pline de ele. Dar n-au fost aristocrații cei care-au pierit în cel mai mare număr în aceste accese de “furie populară” împotriva “asupritorilor lor feudali”. În masacrele din Septembrie din închisorile politice ale Parisului, au fost asasinați

43 de aristocrați, 245 de preoți și 1080 de oameni simpli din popor – o mie și optzeci (p. 330).

Nu este un mister pentru cine cercetează și nu repetă propaganda așa-zisei “istorii” predate în școli cine erau asasinii, căci numele și profesiunile multora dintre ei erau cunoscute contemporanilor. Cei care au ucis acești 1368 de

prizonieri politici au fost în număr de circa 300; unii erau dintre bandiții veniți cu regimentul de la Marsilia, iar alții erau domiciliați în Paris – dar nu dintre cei mai săraci parizieni. În mod paradoxal, zice Nesta Webster, erau mici meseriași și negustori care aveau prăvălii proprii în Paris, cizmari, croitori, bijutieri, dintre care unii păreau oameni învățați și doi aveau nume germane. Abatele Barruel descrie în special ura lor împotriva preoților creștini. Nesta Webster îi numește “germani” (p. 332). Erau deci persoane cu nume făcute din cuvinte nemțești, care aveau magazine de bijuterii, erau învățați și versați în discuții filozofice și urau mai mult decât orice pe lume, religia creștină. “Aceștia”, scrie Nesta Webster “par să se fi pretat cu cel mai mare zel la sarcina lor oribilă; restul au fost convinși să coopereze prin diverse metode. Cea mai

mare parte au cedat desigur lăcomiei de bani și în plus, peste plată, promisiunilor de vin și jar; alții, cei mai ignorați, credeau poveștile care li s-au spus că cei închiși urmăreau să le asasineze soțiile și copii ... Dar n-a fost numai alcool ce li s-a dat să bea, ci ceva mai perfid decât băutura, ceva ce fusese amestecat anume cu băutura care le era oferită tot timpul. Maton de la Varenne zice că Manuel dăduse ordin să le pună praf de pușcă în băutura spirtoasă ca să-i mențină într-o stare de furie; dar cei doi Prieteni ai Libertății declară c-au fost drogați”, scrie Webster și citează apoi din cartea acestor anonimi Prieteni ai Libertății, autori contemporani revoluției, care descriu efectele drogurilor asupra unui hamal cunoscut lor (p. 333). Cei mai mulți dintre acești oameni simpli, manipulați, îmbătați și drogați, au murit scurt timp după aceea în

mizerie. Dar alți oameni simpli din Paris, altă secțiune a poporului, s-au adunat la înfruntarea de la Abație cautând să stăvilească masacrarea prizonierilor și asasinii au cerut – și au obținut – protecția armatei împotriva gloatei pentru a-și continua asasinatele (p. 336).

Comuna din Paris s-a mândrit într-o proclamație cu aceste asasinat, iscălită de 9 comunarzi dar scrisă de Marat și emisă de Danton, ministrul justiției (pp. 337-338). Aceste masacre au primit și aprobarea iacobinilor englezi, care au trimis comunei ca răsplată 1000 de perechi de bocanci pentru armată, 1000 de lire sterline în aur și o mare cantitate de armament fabricat la Birmingham și Sheffield (p. 346). Nesta Webster arată că masacrele din Septembrie n-au fost opera francezilor, ci o afacere internațională – condusă de un spaniol (Marat),

executată de francezi, italieni și “germani”, aplaudată de prusacul Anacharsis Klotz, sprijinită de englezi (p. 348). Era deci revoluția franceză o afacere care nu cunoștea granițe și sentimente naționale. Victoria revoluției franceze la 20 Septembrie la Valmy, scrie ea, n-a fost o victorie a trupelor franceze ci o retragere a trupelor aliate împotriva revoluției, cărora regele Prusiei îi dăduse ordinul să abandoneze lupta “din motive necunoscute”, scrie martorul ocular Lordul Auckland (p. 349). Faptul cert este că Ducele de Brunswick, care conducea trupele, a dat ordin de retragere și generalul francez Dumouriez,

prietenul lui Danton, a dat ordin să nu fie urmărită retragerea lor; și că comuna din Paris a trimis 30 de milioane, obținute jefuind victimele masacrului și bijuteriile coroanei, ca să cumpere “victoria revoluționarilor” de la Valmy, care erau în număr de 17.000 și înfruntau un inamic care număra 92.000 de combatanți (pp. 350-351).

~~Asemănarea dintre revoluția franceză și revoluția bolșevică este secundată de~~
~~asemănarea dintre revoluția franceză și Noua Ordine Mondială a zilelor~~
noastre; și distincția pe care o face Nesta Webster între planul lui Robespierre și planul lui Marat își găsește paralela în distincția dintre planul de societate socialistă de tip sovietic și planul de societate socialistă care se instaurează astăzi în țările fost libere din occident, unde neștiutorii zic că domnește “democrația de tip occidental.” Nesta Webster scrie: “Robespierre dorea o democrație, nu în sensul unui guvern al poporului, ci al unui stat compus doar din ‘popor’; ar fi vrut să transforme întreaga lume într-un lagăr de muncă imens, al cărui președinte genial urma să fie el; dar Marat urmărea să instaureze o ohlocrație, un stat stăpânit de un număr mic de oameni cunoscuți

ca ‘ai noștri’ (the ‘mob’), transformând lumea într-o imensă pesteră de hoți în care el ‘va juca rolul șefului bandiților’” (p. 360). Într-un timp “poporul triumfător” al Parisului se așeza la coadă – coadă la pâine, la carne, la săpun, la lumânări, iar Marat dădea vina pe “capitaliști” (p. 389). După moartea acestuia, ideea i-a fost preluată de Robespierre și Hébert, care pentru jaful și distrugerea lor au dat vina pe “burghezi, țăranii bogați și cinstiții meseriași”. După eliminarea aristocrației și-a religiei, trebuiau eliminați aceștia; și în numele acestei lupte de clasă trupele revoluționare au descins asupra orașelor de provincie ale căror manufacturi înfloritoare produsese prosperitatea Franței și-au început să le masacreze populația. Dar după ce au fost eliminați cei care hrăniseră Franța și-i asiguraseră prosperitatea, lupta de clasă a fost

~~îndreptată împotriva celor care ar fi putut să-i ajute să revie – împotriva~~
~~ștutitorilor de carte, cei pe care Robespierre îi ura mai mult decât pe alții,~~
Robespierre, acel avocat falit și incapabil care la vederea oricărui talent intelectual la alții era ros de o invidie care-l împinsese dincolo de pragul demenței. Războiul împotriva celor capabili intelectual, urmăriți și distruși de Robespierre, s-a dus și împotriva comorilor culturale și artistice ale Franței și au fost arse mii de cărți și picturi valoroase la îndemnul conducătorilor revoluționari. Mai mult, manierele civilizate și înfățișarea plăcută au fost desemnate drept mărturii ale contrarevoluției; s-au interzis adresările politicoase și oamenii au fost obligați să umble murdari, nebărbierii, nepieptănați și îmbrăcați în zdrențe soioase ca să nu devină “dușmani ai

poporului” (pp. 411-413). ~~Exact așa cum se poartă și se îmbracă astăzi tineretul~~
~~peculiar în statele Unite. Căci nu era un război împotriva nobilimii, bogăției,~~
hărniciei, artei, intelectului; era un război împotriva civilizației”, scrie Nesta Webster. Același război împotriva civilizației a fost început de bolșevici în 1917; și este dus astăzi în occident de către structurile Noii Ordini Mondiale.

Comitetului Salvării Publice al “marii” revoluții franceze s-a lansat în opera lui de “salvare” în Octombrie 1793. În 1794, din 29.000 de locuitori rămăseseră la Toulon după masacre doar 7.000. La Bordeaux, doar 301 au fost ghilotinați,

grosul morților au murit de foame. La Lyon însă populația a fost exterminată prin ghilotinare, împușcare cu gloanțe sau șrapnel, sau înecare; cel puțin 2.000 de cadavre au fost aruncate în Rhone, ale cărui ape deveniseră roșii de atâta sânge omenesc. Pentru regiunea La Vendée Convenția Națională elaborase planul s-o transforme literalmente într-o pustietate, plan care, raportează un

emisar republican cu mâna lui (Mortimer Ternaux) a fost realizat. La Nantes fuseseră înființate trei companii de "împușcatori revoluționari", una de 60 de discipoli de-ai lui Marat numită "compania lui Marat", alta din negri și mulatri numită "compania americană" și o a treia numită "compania germană" compusă din dezertori și mercenari germani (zice Nesta Webster; cu nume făcute din cuvinte nemțești, am zice noi). Aceste două din urmă companii s-au dovedit cele mai feroce, preferând să tortureze și să ucidă femei și în special copii; un martor ocular povestește despre cadavrele a 75 de fete de 16-18 ani exterminate de compania "germană"; altul povestește despre 500 de copii mici de țărani mânați pe un maidan și uciși acolo de "revoluționarii" ai căror genunchi copiii îi îmbrățișau implorând milă. Ororile masacrelor din Provincie

într-un riu, unde Jean Baptiste Carrier, cel împuternicit de Comitetul Salvării Publice să depopuleze orașul Nantes, râdea din toată inima văzând grimasele agoniei lor, fapt care, raportat Convenției de la Paris, i-a adus laude și mulțumiri. În Decembrie, Carrier a adunat țărâncile și femeile sărace din Nantes cu câte o bocceluță și cu copiii la sân sau de mână și le-a încărcat în bărci pe care le-a scufundat apoi în mijlocul râului. Unele mame văzând care le este soarta și-au încredințat copiii unor spectatori, de unde Carrier i-a adunat încuindu-i în închisoarea orașului unde i-a lăsat să moară încet de foame (așa cum rezolvă chinezii comuniști supranumerarul de fete orfane: le leagă de

scânduri și le lasă să sufocă în cutrele de 6.000). Un ghilotinier al zilei C9.000; zice Prud'homme dă un total de 32.000. În toată Franța, "libertatea, egalitatea și fraternitatea" a costat viața a 1.025.711 de victime, după Prud'homme; Taine estimează c-au fost asasinați o jumătate de milion doar în cele 11 provincii din vest (p. 414-419).

Nesta Webster speculează care ar fi fost motivul pentru care politicienii revoluției franceze au căutat cu atâta zel să depopuleze Franța. Saint Just, zice ea, dorea să creeze o epocă de aur în Franța, unde toată lumea să trăiască din fructele pământului nefăcând nimica, să nu existe căsătorie ci doar amorul liber și copiii să fie proprietatea statului, după sistemul dement al aceluia mare geniu

iluminist, Jean Jacques Rousseau, cu o populație de 25 de milioane de francezi înlocuind nu puteau crea acea epocă de aur. De aceea populația Franței trebuie scăzută în mod radical și sistematic, conform planului politic al revoluției franceze. Raportând asupra documentelor confiscate din casa lui Robespierre după căderea acestuia, Courtois scrie: "Ca să ne readucă la fericirea Spartei antice, acești oameni urmăreau să anihileze 12 sau 15 milioane de francezi și sperau ca după această transformare revoluționară să distribuie fiecăruia câte un plug și câte un petec de pământ de destelenit și să ne salveze astfel de

pericolul prosperității unui oraș ca Persepolis”. Un alt revoluționar, un intim de-al lui Robespierre, i s-a confiat marchizului d’Antonelle la închisoare arătând că comitetul revoluționar era conștient de faptul că trebuie să ucidă cel puțin o treime din populația Franței pentru instaurarea “libertății, egalității și fraternității”, căci într-o țară normal populată înfloresc imediat meseriile și

industriile care duc la inegalitate. În 1795 socialistul Gracchus Babeuf explică bazele teoretice ale necesității masacrării populației. Comitetul Robespierre și consiliul lui găsiseră că “depopularea era o necesitate, căci ei calculaseră că Franța nu are resurse suficiente pentru populația ei și ... erau prea multe mâini pentru treaba strict necesară care trebuia făcută.” Victoria socialismului reclamă depopularea, scrie Babeuf (pp. 424-425). Astăzi aflăm de la conducătorii “democrației de tip occidental” și de la savanți ca Jacques Cousteau același lucru: că globul e suprapopulat și trebuie eliminați dintre cei vii cel puțin 80 %; Cousteau zice 90 %. În ultima vreme am început să ne îndoim de veracitatea conducătorilor națiunilor și ai diverselor organizații neguvernamentale când se adună în conferințe în care discută problemele

medicinii înconjurător. Ete lași caci domeni să, dezlănțuie masacre identice cu cele din trecut. În Franța, victoria “libertății, egalității și fraternității” a fost imediat urmată de eliminarea religiei. Preoții care supraviețuiseră au fost obligați să jure că nu există alt Dumnezeu decât libertatea și egalitatea. A fost instaurată zeița Rațiunea (a cărei statuie o vedem astăzi la New York botezată “statuia libertății”), bisericile au fost jefuite de capodoperele cu care le împodobiseră generații de creatori și de care se bucurase întreg poporul timp de generații, altarele au fost pângărite și cultul Rațiunii și Virtuții a fost proclamat public de nimeni altul decât acolitul lui Marat, marchizul de Sade, acel mare umanitarist de la numele căruia derivă adjectivul “sadic”. La cultul rațiunii și-a adus

contribuția și Anacharsis Klostz, care s-a declarat “dusmanul personal al lui Iisus Hristos” și a îmbogățit ideologia “mării” Revoluții Franceze cu internaționalismul. Dar în timp ce “intelectualii progresiști” ai revoluției se distrau jefuind, demolând și pângărind biserici și eliminând religia, clasele de jos nu se aliau cu această realizare revoluționară; femeile din hale l-au acoperit pe un membru al Convenției de injurii pe tema asta și conducătorii poporului au început să se teamă de o adevărată revoluție populară și-au încetat să-și arate pe față anti-creștinismul (pp. 432-433).

Metoda statului socialist, în care jumătate din populație spionează cealaltă jumătate, specifică “libertății, egalității și fraternității”, a fost aplicată încă din 1793. Rapoartele informatorilor din anii 1793-94 au fost găsite și publicate de

către Schmidt și de către Dauban (autori consultați de Nesta Webster, cf. p. 448). Un alt contemporan consemnează caracterul statului socialist al revoluției franceze: “Trebuia să vezi, cum am văzut eu în 1793 și 1794,” scrie Frenilly, “la orașe și la sate – lucru pe care istoria nu-l va scrie niciodată – întreaga populație, țărani buni și simpli, meseriași, negustori și proprietari, tremurând cu toții în fața aroganței unei mâini de avocați constituiți în Societatea Poporului. N-au fost vasali care să se supună cu mai multă umilință la persecuții; n-au fost baroni care să le practice cu mai multă aroganță”. Nesta

Webster continuă arătând cum orice rămășiță din libertățile acordate de primele două Adunări sub Ludovic XVI – libertatea persoanei, a presei, a religiei, dreptul la proprietate – a fost abrogată. Iar despre libertatea cuvântului – un cuvânt era de-ajuns ca cel ce-l rostise să piară pe eșafod (p. 452). Comitetul Siguranței Generale, asemănător “Securității” României

socialiste, fusese înființat în 1789 ca un “comitet de informare” și în 1792 progresase devenind un fel de putere, ca și Comitetul Salvării Publice. În fiecare comitet era un subcomitet al cărui membri nu erau ucigași lacomi de bani sau lacomi de putere, ca Danton sau Robespierre, ci erau monștri demenți de plăcerea de a chinui și ucide nenumărate victime nevinovate, care se desfătau la vederea suferinței extreme. Aceștia erau Barère, Billaud și Collot în Comitetul Salvării Publice și Vadier, Voulland, Amar, Jagot și Louis du Bas Rhin în Comitetul Siguranței Generale. Iar Robespierre, departe de a li se împotrivi, se asocia acestora ca să-și satisfacă ambiția nelimitată; căci el nu se desfăta la vederea chinurilor victimelor ci la ideea propriei măreții supreme (pp. 454-457). Demenți de răutate, demenți de ambiție, acești eroi ai “marii”

Revoluției franceze “din ghilotină” în primul Paris zilnic după victoria, împelgea dintre cei mai săraci sau dintre cei cu venituri modeste, țărani și meseriași, printre care 20 de țărânci din Poitou, târate de la țară ca să li se verse sângele pe ghilotina pariziană și care istovite de călătorie au zăcut două zile înainte de a fi ucise pe pavajul capitalei, ca vitele duse la abator; aceste țărânci sărace au fost executate fără ca tribunalul revoluționar să se ostenească nici măcar să le acuze de ceva (p. 460). Ca și Lenin, revoluția franceză a urât poporul și țăranii spre binele cărora chipurile vărsa atâta sânge, mai mult decât aristocrații; și ca și Stalin, tribunalul revoluționar se străduia să ucidă cât mai mulți țărani și muncitori. Căci aceștia constituiau trupul Franței creștine și catolice și nu

pe istorici ca marechiul de Sade sau Claude de Lorraine, clasa și în morali și predate în școli, n-a fost revoluția franceză cea care a pus capăt feudalismului și nedreptăților sociale, scrie Nesta Webster; căci regele Ludovic XVI adusese toate reformele și nobilimea pusese capăt feudalismului; regaliștii au conceput Declarația Drepturilor Omului și noua Constituție franceză. Realizarea revoluției franceze a fost doar că a înrobit țăranul francez unui sclavaj mult mai dur și mai brutal decât cel feudal. În 1889, la o sută de ani după revoluție, țăranul francez, scrie Rowland Prothero, “are o locuință mizeră și o hrană proastă care-i face viața precară. Este doar cu numele stăpân pe pământul lui. Adevăratul stăpân este cămătarul și așa-zisul proprietar-țăran este un iobag” (apud Nesta Webster, p. 489). Acesta fusese adevăratul scop al revoluției franceze: să transfere averea din mâna națiunii gazdă (indiferent de felul în care era distribuită ea printre diversele păături ale populației gazdă) în mâna grupului alogen parazitărilor pe populația gazdă.

Revoluția franceză se continuă în mod explicit cu revoluția bolșevică, scrie Nesta Webster. În 1866 Bakunin scria că Alianța Internațională Social Democratică “profesează ateismul, abolirea serviciilor religioase, înlocuirea credinței cu știința și a justiției divine cu justiția umană, abolirea căsătoriei ...

abolirea tuturor claselor și egalitatea socială a sexelor și abolirea moștenirii. Toți copiii trebuie crescuți în mod uniform ... repudiază așa-zisul patriotism și rivalitățile naționale și dorește asocierea universală.” Prințul Kropotkin, unul din conducătorii Internaționalei socialiste, admite “o filiație directă între această asociație și ’teroriștii’ din 1793 și societățile secrete din 1795”. Metodele

revoluției franceze au fost aplicate apoi pe revoluția din 1917 din Rusia; ca și masacrul prizonierilor politici francezi; victimele înecate în Marea Neagră, ca și locuitorii orașului Nantes înecați în râu; desecrarea catedralei din Kremlin, ca și desecrarea catedralei Notre Dame; până și discursurile leniniste cu atacurile împotriva burgheziei sunt preluate aproape cuvânt de cuvânt din diatribele lui Robespierre. Adevărații conducători ai revoluției acestea care se întinde peste secole sunt, scria Nesta Webster în 1919, exponenții prusaci ai democrației care speră să-și refacă mașina militară pe ruinele civilizației, negustorii nemți care speră să cucerească piețe mondiale, financierii evrei cosmopoliți care speră ca prin distrugerea ordinii sociale să pună stăpânire pe

tot capitalul (ppl. 494, 495). Într-o altă parte a cărții, Webster scrie că de la început grup era stăpânul și mânuitorul celorlalte trei grupuri, zicem noi. “Despre toți aceștia”, scrie ea, “se poate spune ce-a spus Robison despre secta iluminatiilor [a lui Adam Weishaupt]; primul scop imediat a fost să pună stăpânire pe bogății, putere și influență, fără muncă; și pentru a-l realiza vor să distrugă creștinismul; iar apoi moravurile stricate și degenerescența generală le va aduce adeziunea tuturor celor răi și le va permite să răstoarne toate guvernele civile ale Europei; după care se vor gândi la alte cuceriri, și-și vor extinde operațiile în alte părți ale globului, până au redus omenirea la o masă omogenă haotică” (apud Nesta Webster, loc. cit., p. 496). Robison scria asta cu două secole în

urâtă. Nesta Webster publică această venă pe care se bazează în lucrările ei. Aceiași sunt oameni vicioși și pliați; principalul inamic pe care ei doresc să-l distrugă a rămas tot creștinismul; și aceleași le sunt scopurile și metodele folosite.

EPHRAIM SI RAKOVSKI

Am descris în Buletinul anterior (Religia și revoluția) figura enigmaticului Rakovski, unul din fondatorii statului sovietic și unul din “deviaționiștii” acuzați în epurările staliniste care au premers celui de-al doilea război mondial. Rakovski este primul care caracterizează “bonapartismul” lui Stalin, și-l plasează în perspectivă în cadrul mai larg al conspirației anticreștine și anticivilizatorii. Dr. Landowski, cel însărcinat cu drogarea interogațiilor pentru

obținerea de informații cât mai multe și mai veridice și cel care făcuse copia secretă a interogatoriului, este de părere că Stalin asista la întrevederea cu Rakovski, care știa mai mult decât chiar Stalin despre planurile oculte. Am găsit episodul despre Rakovski în cartea lui Des Griffin Fourth Reich of the Rich, ediția 2-a din 1995. Des Griffin scrie: “Deși avem dovezi pozitive că monarhia internațională a banului a finanțat revoluția bolșevică din Rusia în 1917 și a menținut de atunci încoace comunismul pe linia de plutire prin infuzii enorme de capital, cel care scrie acestea până acum nu avea cunoștință în mod

concludent – din interiorul Rusiei – că acești conducători comuniști dansau cum le cântau bancherii internaționali și că de fapt comunismul este o manifestare târzie a illuminati-ilor lui Adam Weishaupt. Dar acest lucru reiese – direct din Rusia – dintr-un document remarcabil cunoscut sub numele de Simfonia Roșie.” Des Griffin arată cum a preluat documentul din cartea lui Mauricio

Carlavilla, cum fusese acesta găsit, asupra cadavrelor lui Dr. Landowski și că era un emisar al directoratului conspirației la nivelul cel mai înalt; mai mult, că era unul dintre “ei”. Rakovski a ieșit viu din închisoarea în care-și așteptau moartea celelalte victime ale epurărilor staliniste, ca și Ephraim pe timpul revoluției franceze. Ca și Ephraim, Rakovski apărea ca un ambasador, un emisar doar. Atât de importantă este analiza politică făcută de Rakovski pentru înțelegerea lucrurilor care se întâmplă azi în lume încât redăm aici spicuiri din conversația lui din 26 Ianuarie 1938 cu agentul lui Stalin, Gabriel (René Duval), la care Dr. Landowski crede că asista și Stalin ascuns după un perete-oglinză transparent într-o singură direcție.

Rakovski și ceilalți acuzați din lotul lui recunoscuseră cu totii că erau spioni hitleriști plătiți de guvernul german împotriva guvernului sovietic. Bineînțeles că nu era nici un grăunte de adevăr în asta, dar toți preferau o condamnare la moarte ca spioni hitleriști torturilor prin care li se smulgeau astfel de confesiuni deținuților lui Stalin. Troțkistii ca Rakovski avuseseră contacte cu guvernul hitlerist, dar nu ca subordonați plătiți, căci, arată Rakovski, Hitler nu avea destui bani ca să-l cumpere pe Comisarul Afacerilor Externe al Uniunii Sovietice, care avea la dispoziție un buget mai mare decât chiar averea unor plutocrați ca Morgan sau Vanderbilt; raportul dintre ei și Hitler fusese același ca și raportul dintre Lenin și împăratul Germaniei care-l trimisese în Rusia în tren blindat să facă revoluția; toți aceștia ascultasera ordinele unor superiori.

Ceea ce îi despărtea pe troțkistii ca Rakovski de Stalin era bonapartismul acestuia, zice Rakovski. ei sunt devotați comunismului, iar Stalin subordonează comunismul propriei persoane. Dar “comuniștii”, cum numea Rakovski conspirația al cărei membru era, nu doreau căderea lui Stalin în 1938, căci ar fi însemnat căderea sistemului sovietic; “după cum dispariția lui Troțki i-a dat lui Stalin posibilitatea să transforme automat adevăratul comunism într-unul formal, tot așa dispariția lui Stalin ne va permite să transformăm comunismul formal într-unul real,” zice Rakovski. Căci comunismul “formal” al lui Stalin încetinea revoluția permanentă. Dar atât Stalin cât și Hitler nu sunt decât faze trecătoare – Hitler cu național-socialismul lui în realitate își întărește dușmanul, adică socialismul; și Stalin cu anti-comunismul lui în realitate

întărește comunismul real, zice el, pe care-l vor moșteni adevărații comuniști. Aceștia sunt “ei”, aceia care vor supraviețui totdeauna înclinațiilor de tip stalinist și care dirijează revoluția permanentă. “Ei” nu doresc deocamdată să-l vadă pe Stalin căzut de la putere, opina Rakovski în 1938, avertizându-și interogatorul în același timp că nu vorbește în numele “lor” căci nu este împuternicit de către “ei” ci enunță doar păreri personale.

Gabriel postula în 1938 un atac iminent împotriva sovietelor al lui Hitler, pe care-l numea “condottiere”-ul capitalismului internațional, care l-a înarmat în

acest scop. Dar Rakovski atrage atenția asupra condițiilor schimbate: înarmarea lui Hitler a avut loc pe vremea când dărâmarea lui Stalin le-ar fi permis “adevăraților comuniști” să preia conducerea bolșevismului sovietic. Atacul hitlerist împotriva Uniunii Sovietice trebuie că va fi conform planurilor capitalismului internațional, argumenta interogatorul; dar Rakovski îi explică

cum marxismul predat și propovăduit maselor și birocrației este o doctrină vulgarizată și simplificată care confundă acest antagonism între capitalism și comunism, dar adevăratul marxism este “o conspirație pentru revoluție” (p. 268) și că revoluția este singura realitate. Marx a fost un geniu, arată Rakovski, căci a descris exact cum capitalismul va promova comunismul prin degradarea omului, abrutizarea lui și transformarea lui într-un dobitoc dominat de materialism. “Să fii capabil să realizezi transformarea lui homo sapiens în homo stultum, înseamnă să ai puteri magice, să fii capabil să cobori omul pe prima treaptă a scării zoologice, la nivelul animalului”, arată el (p. 269). Aceasta a fost cauza prăbușirii civilizației și cauza victoriei revoluției permanente, nu “contradicțiile inerente ale capitalismului” despre care se

gândeau lecțiile de marxism găsite în publicațiile revoluționare de Marx pentru beneficiarii adversarului? Iar în ceea ce privește contradicțiile inerente ale capitalismului dintre muncă și capital, Rakovski atrage atenția că organizarea muncitorimii în greve și sabotaj industrial întotdeauna a dus la înrăutățirea situației muncitorimii, la adâncirea mizeriei celor de jos; orice ameliorare temporară ce s-ar putea obține prin organizarea clasei muncitoare în luptă împotriva exploatării a fost din totdeauna doar un pretext pentru a se adânci mizeria prin sabotarea producției; căci, zice Rakovski, “revoluția nu apare spontan. Este o organizație, sunt șefi, e disciplină și mai ales există prostia. Nu bănuiești că des pomenitele contradicții ale capitalismului, mai ales cele financiare, sunt și ele

produse de coincidență în întregul sistem financiar mondial și unde vedem coincidență putem presupune că există și înțelegere. Astea sunt chiar cuvintele lui [ale lui Marx]“. “Când vorbesc despre internaționala financiară, m-am gândit ca la un Comintern și dacă am admis existența Comintern-ului [internaționala comunistă], n-aș zice că astea două dunt dușmane”, zice Rakovski (p. 271). Cu câtă vigoare critică Karl Marx industriașul britanic, pe care-l zugrăvește ca pe un tiran gras cu trabucul în gură care rânjește demonic atunci când aruncă soția și fiica muncitorului în stradă să piară, zice Rakovski; dar cât de reținut a fost Marx de câte ori vorbea despre bani. “Finanțele nu există pentru el ca un lucru important în sine. ... În problema banilor el se arată reacționar; căci spre surprinderea noastră imensă era reacționar; adu-ți aminte de ‘steaua cu cinci colțuri’, ca a Uniunii Sovietice, cea care strălucește peste întreaga Europă, steaua formată din cei 5 frați Rothschild cu băncile lor, care dețin acumulări colosale de avere, cele mai mari cunoscute vreodată ... Și acest fapt, atât de colosal încât ispita imaginația contemporanilor, a trecut neobservat de Marx. Ceva ciudat ... E posibil ca din această orbire ciudată a lui Marx să reiasă un fenomen comun tuturor revoluțiilor. Iată ce e: putem confirma cu toții că atunci când masele pun

stăpânire pe un oraș sau o țară, întotdeauna sunt cuprinse de o teamă superstițioasă de bănci și bancheri. Au fost uciși regi, generali, episcopi, polițiști, preoți și alți reprezentanți ai odioaselor clase privilegiate; au fost jefuite și arse palate, biserici și alte centre ale științei, dar deși revoluțiile erau economico-sociale, viețile bancherilor au fost respectate și drept rezultat

măretele clădiri ale băncilor au rămas neatinse. După informațiile mele înainte de a fi arestat acest lucru are loc și acum. ... În Spania, unde se desfășura războiul civil. Rakovski continuă: “Ai băgat de seamă ciudata asemănare dintre internaționala financiară și internaționala proletară? Aș zice că una e cealaltă latură a celeilalte. ... Cominternul, dublat de mișcarea reformistă și întregul sindicalism, a creat anarhie în producție, inflație, sărăcie și disperare în mase. Finanțele, în principal finanțele internaționale, concurate în mod conștient sau inconștient de finanțele particulare, crează aceleași contradicții dar în măsură și mai mare” (pp. 272-273).

“Esența internațională a banului e bine cunoscută. De aici rezultă că organizația căreia îi aparține și-l acumulează este o organizație cosmopolită.

Finanțele la apogeul lor – ca un scop în sine, internaționala financiară – neagă și nu recunosc nimic național; ele nu recunosc statul și de aceea ar fi anarhice și ar fi absolut anarhice dacă ele – care neagă orice stat național – n-ar fi ele însele în mod necesar un stat în esența lor de bază. Statul în sine nu e decât putere. Și banul este putere și nimic altceva. ... Schema și prototipul internaționalei este Uniunea Sovietică – care și ea e putere pură. Asemănarea fundamentală a acestor două creații este absolută. Este în mod fatal inevitabilă, căci personalitățile autorilor ambelor erau aceleași [sublinierea noastră]. Financiarul este la fel de internațional ca și comunistul. Amândoi, folosind pretexte diferite și mijloace diferite, luptă împotriva statului național burghez și-l neagă,” arată Rakovski (p. 273).

Rakovski comentează revoluția franceză, unde masele, îmbătate și derutate de evenimente, “n-au observat cum un grup mic de oameni misterioși, grijulii și ne semnificativi puseseră mâna pe o putere într-adevăr regală ... Și că în curând ele au fost supuse unei sclavii mai brutale decât fusese a regelui, căci acesta, datorită prejudecăților lui morale și religioase, era incapabil să se folosească de o astfel de putere. Astfel puterea regală supremă a fost preluată de persoane ale căror calități morale, intelectuale și cosmopolite le permitea s-o folosească. E clar că aceștia erau oameni care nu fuseseră niciodată creștini ci cosmopoliți [sublinierea noastră]. ... Ei acaparaseră privilegiul real de a emite moneda” [sublinierea noastră] (p. 274). Rakovski continuă: “Titluri, sume, cecuri, note de credit, garanții, rabaturi, cote, cifre fără număr au invadat statele ca o

cascadă. Ce sunt banii de hârtie ori de metal în comparație cu acestea? Ceva lipsit de influență, un fel de minim față de fluviul mereu crescând al inundației de bani financiari. Ei, fiind cei mai subtili psihologi, au putut acumula și mai multă avere fără nici o osteneală datorită lipsei de pătrundere a celorlalți. După diversele forme imens de variate a banilor financiari au creat banii-credit al căror volum poate fi augmentat la infinit. ... Înțelegi? O fraudă: bani falși care au putere legală. ... Băncile, bursele și întregul sistem financiar al lumii este o mașină gigantică care are scopul de a crea scandaluri împotriva naturii, cum

zice Aristotel, de a forța banii să producă bani – dacă așa ceva e o crimă în economie, atunci în finanțe este o crimă împotriva codului penal, căci e cămătărie. ... cămătăria există încă, deoarece chiar dacă dobânda e legală, ea inventează și falsifică capitalul inexistent” (p. 275). Rakovski explică funcționarea băncilor centrale cum sunt Sistemul Federal de Rezervă din

Statele Unite, bănci care aparțin acestor bancheri internaționali care emit moneda națională prin intrări în catastre și închează dobânzi de la națiuni pentru această monedă iluzorie creată printr-o intrare computerizată într-un catastif. “E evident greu să înțelegi un miracol”, continuă Rakovski, arătând cum acest miracol a transformat “o tejghea de scânduri într-un templu”; “tejghelele la care ședeau cămătarii soioși ca să facă negoț cu bani au fost convertite acum în temple magnifice care stau la fiecare colț al marilor orașe contemporane cu coloanele lor păgâne și mulțimile se duc acolo cu o credință pe care n-au primit-o de la dumnezei din cer”. “Finanțele au fost cel mai puternic instrument al revoluției”, arată Rakovski (p. 276) și a fost sarcina lui Marx și Engels să ascundă acest lucru. Troțki o spusese într-o cârtică în care arăta că

bancherii de pe Wall Street și în Anglia spre revoluția așa cum au făcut absolute, depline, pe față, în întreaga lume, “așa cum are Stalin în Uniunea Sovietică ... Demență mai mică decât a lui Lenin care visa în mansarda lui din Elveția să aibă în puterea lui întreaga lume, sau demența lui Stalin care visa același lucru în exilul lui într-o colibă din Siberia. Astfel de visuri ambițioase sunt mai naturale pentru bogătașii care trăiesc în zgârie-norii din New York” (p. 277). La întrebarea cine sunt “ei”, sunt ei bancherii? Rakovski răspunde că dacă ar ști cine sunt “ei” n-ar fi prizonier, căci cineva care a căzut prizonier poate fi făcut să spună tot ce știe; și că nu poate spune că sunt bancheri: sunt figurile misterioase ale “finanțelor internaționale” dintre care nici unul nu

după o nouă vizită la Banca Mondială după război, dar lăsați să fie loiali și demni de încredere; dar bancherii și politicienii sunt doar oameni de paie. Adevărații deținători ai puterii sunt ascunși prin anonimat, care-i ferește astfel mai bine decât orice cazemată; numele și adresa lor nu sunt cunoscute. Un exemplu este Adam Weishaupt, acest “semit fost iezuit” (p. 278), fondatorul conspirației iluminatiilor după inspirație gnostică, despre care se spune că-i era subordonat lui Mendelsohn și că acesta îi ordonase să înființeze o societate secretă care să provoace revoluția franceză și să instaureze comunismul. “Ceea ce nu se știe sunt raporturile dintre Weishaupt și primii dintre Rothschildi. Secretul acumulării averii acestor bancheri arhi-cunoscuți ar putea fi explicat prin faptul că au fost vistiernicii primului Comintern. Există dovezi că atunci când cei 5 frați s-au împrăștiat în cele 5 provincii ale imperiului financiar al Europei, au fost ajutați de forțe secrete să acumuleze acele sume enorme. ... Dar alții zic că Rothschildii n-au fost vistiernicii ci șefii primului comunism secret. ... Marx și șefii supremi ai Primei Internaționale, printre care Herțen și Heine, erau sub ordinele baronului Lionel de Rothschild, al cărui portret revoluționar a fost zugrăvit de Disraeli [în Coningsby], primul ministru britanic, care era subordonatul lui ”

(p. 279). Prin activitatea cămătărească de creare a monedei naționale ca un împrumut făcut de bancheri națiunilor, clasele de mijloc, adevăratele stavile împotriva revoluției, sunt pauperizate și clasele de jos sunt exasperate și organizate să provoace răzmerițe în care preiau puterea dacă le-o cedează “ei”, organizatorii, spune Rakovski. Ca să-l convingă pe interogator, îi demonstrează

~~Rothschild, organizase înfrângerea țării în războiul ruso-japonez care a dus~~
run Jacob Schiff de la banca Kuhn, Loeb din New York, succesoarea căreia
aproape la victoria comunismului în 1905. Deși Plehanov și Martov erau
revoluționari vechi nu reușiseră să facă nimic, dar Troțki a reușit imediat căci
se însurase cu Sedova, rudă cu Jovotovski, care este legat de bancherii
Warburg, care sunt partenerii lui Jacob Schiff care finanțase și revoluția din
1905 (p. 280). “Vrei să știi cine a finanțat revoluția din Octombrie?” întreabă
Rakovski. “‘Ei’ au finanțat-o, anume aceiași bancheri care finanțaseră Japonia
în 1905, anume Jacob Schiff și frații Warburg; adică prin marea constelație
bancară, prin una din cele 5 bănci [în 1938] care sunt membre ale Sistemului
Federal de Rezervă, prin banca Kuhn, Loeb & Co; aici au participat și alți

~~bancheri nymerici: Stokholm, Triana, Guggenheim, Hapner, a Breitung, Aschberg~~
am participat la transmiterea fondurilor. Până la sosirea lui Troțki eram
singurul care era un intermediar din partea revoluționarilor. ... Cine a aranjat-
o? Aceiași care au făcut ca Lenin să traverseze Germania” (p. 281) [ca să
ajungă în Rusia, cu care Germania era în război].

Rakovski continuă arătând rolul crucial al lui Troțki în revoluția bolșevică,
Troțki al cărui partid era “Bund-ul proletariatului evreu din care au răsărit
toate sucursalele revoluționare moscovite, cărora le-a dat 90 % din
conducători; nu Bund-ul oficial bine cunoscut, ci Bund-ul secret care se
infiltrase în toate partidele socialiste, ai căror conducători erau aproape toți

stăpâniți de Bund” (p. 282). Acest control se extindea și asupra francmasonilor,
în ciuda faptului că marxismul interzicea masoneria și periclita existența
masonilor. Toți conducătorii statelor aliate erau masoni și erau sub ordinele
“lor” să sprijine revoluția. Ei nu vedeau că marxismul le periclita existența căci
își imaginau că revoluția va instaura o republică de tipul celei franceze. Din
revoluția franceză, în care au jucat un rol enorm, masonii n-au învățat nimic,
începând cu Ludovic XVI, marele maestru al lojii de Orléans; ca și în revoluția
franceză, masonii vor fi exterminați de revoluția pe care au muncit s-o creeze,
arată Rakovski. “Eu sunt mason, tu știi asta”, continuă el, “am să-ți spun acest
mare secret pe care ei promit să-l dezvăluie unui mason în gradele superioare,
dar care nu e dezvăluit nici în gradul 25, nici în gradul 33, nici în gradul 93 și

nici la nici-un alt nivel sau ritual mai înalt. ... Fiecare organizație masonică
trebuie să creeze și să producă toate condițiile necesare pentru triumful
revoluției comuniste; .. dar adevăratul secret al masoneriei – este sinuciderea
masoneriei ca organizație și sinuciderea fizică a fiecărui mason mai important.
... nu scăpa ocazia să observi gesturile de surpriză și expresia de stupeoare pe
fața câte unui mason când își dă seama că va muri de mâna revoluționarilor”
(p. 283). Apoi Rakovski descrie victoria Armatei Roșii împotriva armatelor
rușilor albi prin trădarea celor de sub comanda “lor” din interiorul trupelor

rușilor albi și-a menșevicilor care erau aliați cu albi. “Când Troțki a preluat comanda acestora li s-a ordonat să trădeze în mod sistematic albi și li s-a promis că vor participa mai curând sau mai târziu în guvernul sovietic. Maisky era unul dintre ei ... Acest sabotaj, împreună cu o scădere treptată a ajutorului dat de aliați generalilor albi, care în afară de asta erau niște idioți fără noroc,

le au adus înfrângere după înfrângere”, până la lovitură de grație din april 1925, dat de președintele Statelor Unite Wilson cu care Tratatul de la Rapallo (p. 285), punctul 6 prevedea evacuarea tuturor teritoriilor rusești pentru a permite Rusiei “determinarea independentă a propriei dezvoltări politice și naționale și asigurarea că va fi bine primită în societatea națiunilor libere cu guvernul pe care și-l va fi ales singură”, promițând acestui nou guvern bolșevic “ajutor de orice fel ar avea nevoie sau ar dori”).

Pentru “ei”, explică Rakovski, Stalin nu e un comunist care luptă pentru victoria bolșevismului ci un bonapartist care a acaparat revoluția bolșevică în scopuri personale. Victoria bolșevismului și adevărata lui conducere “internațională” ar fi fost posibilă dacă Troțki ar fi fost în locul lui Stalin.

Fascismul în schimb, care chipurile este opus bolșevismului, a fost erijat tot sub oblăduirea și finanțarea “lor” pentru a îngradi bonapartismul lui Stalin. Cum interogatorul găsea afirmația asta mai mult decât absurdă, Rakovski explică cum, în dorința lor de a se debarasa de bonapartistul Stalin care controla Rusia prea bine pentru a putea fi răsturnat din interior, “ei” au permis ascensiunea Germaniei hitleriste ca singura națiune agresoare capabilă să-l amenințe pe Stalin. “Nu voi spune că totul [ascensiunea lui Hitler] a fost opera noastră”, zice Rakovski. “Ascensiunea lui, care să întindea fără întrerupere, a izvorât din economia revoluționar-comunistă de după tratatul de la Versailles. Tratatul de la Versailles n-a avut intenția să creeze condițiile pentru triumful lui Hitler, ci să proletarizeze Germania, să creeze șomaj și foamete și drept rezultat revoluția

comunistă ar fi triumfat. Dar cum, din cauza lui Stalin în fruntea Uniunii Sovietice și a Internaționalei, aceasta n-a reușit și cum nu erau dispuși să cedeze Germania bonapartismului, condițiile au fost oarecum îndulcite în planul Davis și Young, așteptând să preia opoziția puterea în Rusia ... dar nici acel lucru nu s-a întâmplat; iar existența condițiilor revoluționare trebuia să dea un rezultat. ... Din vina lui Stalin revoluția internațională socială a trebuit să fie oprită și proletariatul german a căutat să fie inclus în revoluția național-socialistă. Asta a fost dialectic ... Dar a fost nevoie de mai mult: în 1929 când partidul Național-Socialist [nazist] a început să intre într-o criză de creștere și avea resurse financiare insuficiente, ‘ei’ au trimis acolo un ambasador. Îi știu și numele; era unul din frații Warburg. negociind direct cu Hitler au acceptat să

finanteze Partidul Național Socialist [nazist] și acesta a primit în câțiva ani milioane de dolari trimiși de pe Wall Street și milioane de mărci de la financiarii nemți prin Schacht; cu care s-au întreținut trupele S.A. Și S.S. și alegerile, care l-au adus pe Hitler la putere, au fost finanțate tot cu dolarii și mărcile trimise de ‘ei’” (pp. 288-289). Tot unul din frații Warburg, Paul Warburg, a fost cel care a trasat actul care a instituit sistemul cămătăresc al Sistemului Federal de Rezervă cu care “ei” au înrobit America.

Cum interogatorul, Gabriel, riposta ironic că nu e logic ca plutocrații care vor să instaureze comunismul total să-l finanțeze pe Hitler care jură că va lichida comunismul, Rakovski explică din nou că “ei” nu erau dispuși să cedeze puterea bonapartismului stalinist. “Adu-ți aminte că împotriva lui Napoleon, cel care a sugrumat revoluția franceză, furându-i puterea, erau revoluționarii

obiectivi”, explică Rakovski. “Hitler va izbăvi Uniunea Sovietică și ea în 1917, când înfrângerea suferită de țară ne-a dat atunci prilejul să-l răsturnăm, la fel înfrângerea lui Stalin ne va ajuta să-l înlăturăm ... Din nou va suna ceasul revoluției mondiale,” explică Rakovski, preconizând că Troțki era cel care trebuia să preia puterea (p. 289). [La fel s-a procedat cu Napoleon, după cum reiese din documentarea lui Walter Scott și a Nestei Webster: Napoleon știa că fusese ajutat de o mână din umbră ca să preia puterea în Franța, și, ca și masonii care luptau pentru revoluție și apoi observă cu stupeoare cum revoluția îi extermină după ce și-au îndeplinit rolul, a fost șocat în ultimul an de viață văzând că este și el exterminat de stăpânii revoluției; și și-a dat seama că

păcatul lui a fost că a restaurat sistemul financiar, preferând permițându-se economia națională. După cum bonapartismul naționalist contravenea scopului final al plutocrației internaționale, tot așa panslavismul bolșevic al lui Stalin contravenea planului lor. Căci scopul lor final este bolșevizarea și jefuirea întregii omeniri și puterea absolută în mâna directoratului talmudic, nu în mâna câte unui potentat bonapartist].

Pentru a-și salva viața din mâinile lui Stalin, Rakovski îi propune lui Stalin un pact de alianță cu Hitler, căci Uniunea Sovietică nu trebuie atacată; chiar și sub bonapartismul lui Stalin, este capul de pod al plutocrației internaționale de unde nu trebuie să dispară revoluția bolșevică. Ca și Napoleon și Hitler va fi

eliminat; căci păcatul lui este de neiertat. “Hitler, acest om lipsit de educație și elementar, a restaurat datorită intuiției lui naturale și împotriva statului tehnic al lui Schacht un sistem economic foarte periculos. Fiind ignorant în toate teoriile economice și condus doar de necesități, a eliminat, așa cum am făcut și noi în Uniunea Sovietică, capitalul privat și internațional. Asta înseamnă că a preluat pentru sine însuși privilegiul de a fabrica bani și nu numai bani fizici, ci și bani financiari; a preluat mașina virgină de falsificat și a pus-o să lucreze în folosul statului [sublinierea noastră]. Ne-a depășit, căci noi, după ce am eliminat-o în Rusia, am înlocuit-o cu aparatul ăsta primitiv numit capitalism de stat ... Voi spune chiar că Hitler a fost norocos. N-avea aur aproape deloc și de aceea n-a fost tentat să creeze o rezervă de aur. Cum nu deținea decât o

garanție monetară deplină asupra echipamentului tehnic și imensa capacitate de muncă a germanilor, rezerva lui de aur erau echipamentul tehnic și muncă ... ceva așa de complet contrarevoluționar încât, cum vezi deja, ca prin minune s-ar zice a eliminat total șomajul la peste 7 milioane de muncitori și tehnicieni. ... Poți să-ți imaginezi ce s-ar fi făcut cu sistemul acesta dacă ar fi infectat un număr de alte state și ar fi dat naștere unei perioade de autarhie. ... Asta e foarte grav. Mult mai mult decât toți factorii externi ori de cruzime ai Național-Socialismului. Nu atacăm asta în propaganda noastră căci s-ar putea ca prin

polemici teoretice să provocăm chiar noi o formulare și sistematizare a acestei doctrine economice atât de decisive. Nu există decât o singură soluție – războiul” (p. 292).

Deci războiul al doilea mondial n-a avut loc numai pentru extinderea bolșevismului în lume – ci mai ales pentru a nu permite nici unei națiuni să se elibereze de crunta sclavie a Băncii Mondiale și a Fondului Monetar Internațional, care jefuiesc resursele economice ale popoarelor și le reduc la sapă de lemn, înrobindu-le pe vecie, prin mecanismul finanțelor internaționale, al împrumuturilor și al “ajutorului economic”, pentru plata dobânzilor cărora sunt confiscate toate bunurile națiunilor.

Un al doilea motiv al războiului al doilea mondial va fi, arăta Rakovski în 1938, “necesitatea de a distruge naționalismul”; și al treilea motiv pentru care va fi dus acest război era cel religios: “comunismul nu poate fi victorios dacă n-a suprimat creștinismul încă viu. ... În realitate creștinismul este unicul nostru dușman real, căci toate fenomenele politice și economice ale statelor burgheze nu sunt decât consecințele lui. Creștinismul controlând individul este în stare să anuleze proiecția revoluționară a statului neutral sovietic sau ateu înăbușindu-l, și, cum vedem în Rusia, s-a ajuns acolo unde s-a creat acel nihilism spiritual care predomină la masele victorioase, care au rămas totuși creștine: acest obstacol n-a fost înlăturat în 20 de ani de marxism. Să admitem despre Stalin că în ceea ce privește religia n-a fost bonapartist. Nici noi n-am fi făcut mai mult ca el și-am fi făcut la fel. Și dacă Stalin ar fi îndrăznit ca Napoleon să treacă Rubiconul creștinismului, atunci puterea lui naționalistă și contrarevoluționară ar fi fost sporită de o mie de ori. Mai mult, dac-ar fi făcut-o, atunci o diferență așa de fundamentală ar fi făcut imposibilă orice colaborare între noi și el, chiar și numai temporară și obiectivă ... așa cum e cea pe care o vezi că se înfiripă între noi” (p. 293).

Rakovski apoi propune un plan de colaborare între “ei” și Stalin, atrăgând atenția că “ei” pot avea și alte planuri în minte la care pot recurge după bunul lor plac. Planul descris de el este să dirijeze atacul lui Hitler în spre apus. Cum Hitler și Stalin sunt foarte asemănători – ambii bonapartiști, ambii egoiști, ambii imperialiști, pot fi determinați să împartă din nou Polonia între ei, așa cum au făcut-o Caterina cea Mare a Rusiei și Frederic cel Mare al Prusiei în trecut; cu atât mai mult cu cât Polonia e o țară creștină și în plus, catolică. La invazia Poloniei, democrațiile occidentale vor ataca doar pe unul dintre agresori, pe Hitler, iar Stalin nu-și va onora pactul cu Hitler și Anglia și Franța nu-l vor ataca. America nu va intra în război imediat, doar mai târziu, când va pune în scenă un atac asupra ei în acest scop (pp. 295-296). Pentru realizarea pactului cu Hitler, Rakovski propune să fie trimis un rus pur-sânge pe care se oferă el să-l dirijeze din umbră: Maxim Litvinov, atât de util bolșevismului în trecut, era un om sfârșit, cuprins de o spaimă de moarte să nu fie acuzat de troțkism și ca evreu i-ar fi suspect lui Hitler. Iar în negocierile cu Hitler, Rakovski propune să se folosească adevărul, căci “din cauza unui munte de diverse prejudecăți, doar adevărul îl va putea înșela pe Hitler”. E necesar să i se spună adevărul în ceea ce privește amănuntele de interes imediat doar; și Stalin va trebui să fie generos cu petrolul. Dar lui Hitler nu i se va permite să-l

înfrângă pe Stalin, dacă se va hotărî să-l atace. Pentru un timp cei doi beligeranți vor fi lăsați să-și epuizeze forțele; apoi, când atât Uniunea Sovietică cât și Germania hitleristă vor fi epuizate, vor interveni “ei” prin democrațiile occidentale, dar nu ca să stăvilească comunismul; căci “nu există decât un singur scop, unul singur: triumful comunismului; nu Moscova își va impune

voiața asupra democrațiilor, și New York-ul: nu internaționala comunistă ci internaționala capitalistă de pe Wall Street. Cine altcine ar fi putut să impună Europei o contradicție atât de evidentă și absolută? Ce altă forță ar fi putut s-o împingă la sinucidere completă? O singură forță poate să facă asta: banul. Banul e puterea și e singura putere”, explică Rakovski (p. 298).

Recapitulând propunerea lui Rakovski, interogatorul întreabă ce garanție are Stalin că după semnarea acordului cu Hitler nu va fi atacat de acesta. Rakovski răspunde că nu există nici o garanție și că Hitler îl va ataca, dar că Stalin în momentul de față n-are altă soluție. “Astfel de înțelegeri cum a avut Lenin cu statul major german, sau Troțki cu ‘ei’, sunt realizate fără documente scrise și iscălituri. Singura garanție că vor fi respectate derivă din faptul că realizarea

lucrului asupra căruia s-a căzut de acord este profitabilă pentru ambele părți ale pactului, această garanție este singura realitate a pactului, oricât de important ar fi” (p. 299). Pentru început, un emisar sovietic trebuie doar să se arate dispus să cedeze anumite puncte și în războiul civil din Spania comuniștii nu mai trebuie întăriți; apoi să se facă doar o aluzie la Polonia.

La cererea interogatorului să dovedească că propunerea lui nu e doar o simplă speculație ci o înțelegere între Stalin și “ei”, Rakovski indică faptul că știe despre “ei” de la Troțki, care era direct în legătură cu “ei”, că unul dintre “ei” era Walter Rathenau, cel care a demolat blocada împotriva Uniunii Sovietice, unul dintre cei mai bogați oameni, alături de Lionel Rothschild. Alții care ar putea fi dintre “ei” sunt familiile Schiff, Warburg, Leob și Kuhn, legați prin căsătorii; apoi Baruch, Frankfurter, Altschul, Cohen, Benjamin, Strauss, Steinhardt, Blom, Rosenman, Lippman, Lehman, Dreifus, Lamont, Rothschild, Lord, Mandel, Morgenthau, Ezekiel, Lasky – oricare dintre aceștia, majoritatea din Statele Unite, poate duce o propunere la “ei”; răspunsul va fi dat prin fapte, prin cursul evenimentelor, nu prin vorbe. Nu e nevoie ca “ei” să fie contactați în mod explicit; contactul se poate face printr-un gest sau o acțiune, prin exprimarea publică a unui gând, prin dezbaterea unei ipoteze care depinde de factori decisivi necunoscuți. Apoi se așteaptă. Interogatorul i-a răspuns că în cazul lui, Rakovski nu-și poate permite să aștepte, căci în curând va fi judecat și condamnat la moarte. Atunci Rakovski și-a asumat riscul de a recurge la serviciile ambasadorului Statelor Unite, Davis. “Deci putem crede că guvernul

american este în spatele acestora”, a opinat interogatorul; la care Rakovski i-a răspuns: “Nu în spatele lor, ci sub ei” (p.302), arătând cum crăhul de bursă din 14 Octombrie 1929 și depresiunea a cărei ultimă lovitură a început în Februarie 1933 au realizat mai mult pentru revoluție decât anul 1917 în Rusia. “Este bine știut că orice sărăcire în economie, atât în societate cât și la animale, duce la înflorirea parazitismului și capitalul este un mare parazit”, arată el (p. 302 – sublinierea noastră). Atunci au transformat “ei” prin unealta lor, F.D. Roosevelt, puterea ocultă a banului în putere vizibilă în America.

Pentru ajutorul dat lui Stalin ca să-l distrugă pe Hitler și să acapareze jumătate din Polonia, Cehoslovacia, etc., “ei” vor să vadă că nu se mai lichidează “troțkiștii” în Uniunea Sovietică, arată Rakovski, că se pune capăt “epurărilor”. Și la încheierea războiului care se pregătește vor să stabilească zone de influență precise, astfel încât zona comunismului formal stalinist să nu

depășească limitele care i-au fost impuse de comunismul real occidental. Marxismul se zice că e negenun! Dar se vulgarizează astfel. Ideismul negenun este o adaptare răspândită a unei înțelegeri dezinformate în occident a misticismului natural al lui Baruch Spinoza. “Ei” sunt spinoziști: poate că trebuie exprimat invers, adică spinozismul îi constituie pe ‘ei’, în măsura în care el a fost doar o versiune adecvată epocii lui a propriei ‘lor’ filozofii, care e mult mai veche și la un nivel mult mai înalt. În fond, un hegelian și în consecință și un adept de-al lui Spinoza, era devotat credinței lui, dar numai temporar, ca o tactică. Nu e cum zic marxiștii, că sinteza apare drept rezultat al eliminării contradicțiilor. Este rezultatul fuziunii celor ce se opun reciproc, din teză și antiteză răsare realitatea ca o sinteză, adevărul, ca o armonie finală între

obiectiv și subiectiv. Nu teza și antiteza, Moscova și New York, dar capitalism obiectiv, de stat. New Yorkul e capitalism subiectiv, dar comunism obiectiv. Adevărul, o sinteză personală: internaționala financiară, atât capitalistă cât și comunistă. Aceștia sunt ‘Ei’”, încheie Rakovski (p. 305).

Ca și Ephraim pe vremea revoluției franceze, Rakovski a scăpat nevătămat. Stalin i-a urmat sfatul, iar ambasadorul Statelor Unite, Davis, a făcut întocmai ce prezisese Rakovski. Dr. Landowski îl descrie pe Rakovski ca pe un om de mare cultură și bun orator, dar în primul rând un revoluționar fanatic. Despre originile comunismului, Dr. Landowski, ascultându-l pe Rakovski, avea

viziunea unor “forțe colosale, de nemăsurat, invizibile, dotate cu un imperativ categoric, rebel, videne și titanice în același timp; ceva ca magnetismul, electricitatea sau forța gravitațională”. “Când îl ascultam pe Rakovski nu puteam admite că un mic grup de evrei emigrați din Londra au putut realiza ca această ‘aparență a revoluției’ chemată la viață de Marx în primele rânduri ale manifestului său să devină astăzi o realitate gigantică și o amenințare universală”, scrie Dr. Landowski (p. 306). Dar revoluția bolșevică n-a fost inventată în secolul lui Marx; teza, antiteza și sinteza nu sunt altceva decât triada dialectică a cabalei compusă din tzintzum, shevirat hakeilim și tikkun (vezi Buletinul Religia și Revoluția, capitolul Dialectica) și ceea ce Rakovski numește finanțele internaționale completează încă de pe vremea Babilonului

antic. Dintre toate minciunile care cuceresc și influențează gândirea maselor, gaura din ozon pare să fie în mod special încununată de succes, probabil datorită caracterului ei “științific”.

Cum apar isteriile colective?

Un program televizat foarte mult vizionat în Statele Unite, Dateline NBC, arată oamenilor lucruri importante pentru viața zilnică – lucruri care pot periclita

existența. Astfel, un program a arătat cum anumite camioane fabricate de General Motors izbucnesc în flăcări când sunt ciocnite lateral – și toți cei care le folosesc s-au speriat și s-au decis să le evite. Dar General Motors, întreprindere mare cu resurse, a reușit să descopere că reporterii de la Dateline NBC încărcaseră dispozitive inflamatoare pe două dintre camioane ca să le facă să

izbucnească în flăcări, ca apoi să filmeze accidentul. Câtiva reporteri de la Dateline NBC au fost conștienți și totuși au reînnoit la normal: adică Dateline NBC continuă să difuzeze falsuri și minciuni cu care să provoace valuri de isterie în mase.

La 21 Februarie 1997 programul Dateline NBC l-a invitat pe un om de știință să explice publicului care este marea primejdie ce-l paște. Acest savant a fost Dr. Stephen Schneider, bine cunoscut în lumea științifică pentru prezicerile lui apocaliptice și pentru uimitoarea sinceritate cu care recunoaște că face aceste preziceri doar pentru a provoca senzație.

În anii 1970, Dr. Schneider ne înspăimânta cu noua glaciațiune care urma să ne acopere pe toți cu o calotă de gheață ca cea de la pol. Temperatura globală, arăta el, a scăzut între 1940 și 1970 cu $0,2^{\circ}$ Celsius, inversând tendința de încălzire care ridicase temperatura globală cu $0,6^{\circ}$ din 1890 până în 1940. Dar natura a refuzat să colaboreze cu Dr. Schneider, inversând din nou tendința și ridicând temperatura globală astfel încât prin 1990 ea ajunsese cu $0,2^{\circ}$ mai ridicată decât fusese când era cea mai înaltă în 1940. Aha, au zis savanții ca Dr. Schneider, nu-i nimic, dacă nu e o glaciațiune e desigur o încălzire globală care ne paște și ne va distruge pe toți dacă nu ne supunem întocmai dictatelor celor ce știu mai bine, căci în 100 de ani temperatura globală va fi cu 2° mai ridicată.

Unul pe care “știința” asta l-a făcut fericit este vice-președintele nostru Al Gore, despre care zic unii că e și mai nociv decât Bill Clinton căci e mai perfid. Încălzirea globală, zice el, provine din folosirea combustibilului fosil de către om, care crează bioxid de carbon care produce un efect de seră încălzind pământul. Industrializarea e de vină; țările industrializate trebuie să se reîntoarcă la economia dinainte de 1200 și oamenii trebuie să se reîntoarcă la sapă de lemn. Schneider a elaborat cu ușurință un model computerizat, căci computerul face orice este instruit să facă, dovedind că temperatura globală va crește cu $4,5^{\circ}$ dacă nu se încetează folosirea petrolului, cărbunelui și gazelor naturale. Pentru a convinge oamenii să se reîntoarcă la sapă de lemn, Schneider a declarat cu uimitoare candoare că “oamenii de știință trebuie să creeze imagini de speriat, să facă afirmații dramatice simplificate și să nu pomenească de îndoielile pe care le au”.

Modelul lui Schneider despre încălzirea globală, rămărușat de climatologi să participe la ea. Temperatura globală a refuzat să se ridice conform modelului lui Schneider în 1990; și din nou au fost revizuite prezicerile apocaliptice, care s-au coborât cu 2° . Dar adevărul nu stă în calea savanților ca Schneider, sau a politicienilor care-i folosesc prezicerile “științifice”. La 21 Februarie, el continua să susțină că activitățile oamenilor trebuie reduse căci au schimbat atmosfera pământului.

Așa zice chipurile și raportul Climate Change 1995 elaborat de Comitetul Interguvernamental pentru Schimbările Climaterice. Dar în 1996 acest raport a creat un scandal când s-a descoperit că după ce raportul fusese citit și aprobat de toți participanții a fost înlocuit capitolul 8 cu un substitut nevăzut de autorii raportului care conținea altceva decât capitolul lor 8 original, favorizând

planurile anumitor guverne, inclusiv al Statelor Unite, de a limita cu forță emisiunile de dioxid de carbon în activitățile omenești. În capitolul 8 inițial se spunea că NU se poate vedea că activitățile omenești schimbă cu ceva clima; în falsul capitol 8 care l-a înlocuit pe cel original se spune că se poate vedea cum activitățile omenești influențează clima.

Interviul lui Schneider la televizor a decurs pe linia falsificării capitolului 8. Încurajat de moderator (care primise și el un scenariu bine pregătit dinainte), Schneider a continuat să arate că “suntem cetățeni ai globului” și trebuie să fim conștienți de pericolele care pasc globul; și în timp ce el recita acestea, televizorul arăta inundații și furtuni dezastruoase. Cum încălzirea globală topește calota polară nivelul mărilor, zice Schneider, va crește – și în timp ce

zicea așa se vedeau valuri uriașe potopind tărmlul. Dar raportul Climate Change 1995 zicea că nu s-a văzut nici o creștere sporită a nivelului mării în secolul acesta și că nici nu e de așteptat o creștere sporită (p.306)! și mai zicea că aprecierea că nivelul global al mărilor a crescut cu 25 cm. este o apreciere imprecisă și nefondată.

“Vom vedea uragane mai dese și mai puternice”, zicea Schneider – și televizorul arăta devastarea unui uragan. Dar raportul Climate Change 1995 zicea că nu se poate prevedea comportarea uraganelor cu ajutorul modelelor computerizate și că “nu există motive serioase ca să ne așteptăm la schimbări mari în frecvența ciclonilor tropicali” și cita un studiu din 1995 care arăta că nu există nici o schimbare în comportarea uraganelor; mai mult, meteorologi respectați arată că au slăbit în ultima vreme.

Moderatorul a subliniat părerea lui Schneider că există o șansă în 10 ca să nu aibă loc schimbări climaterice mari înainte de anul 2100, dar există și o șansă în 10 de o catastrofă iminentă – și televizorul arăta pentru a 6-a oară o regiune devastată de un potop ca al lui Noe. “Vom vedea furtuni mai rele. Vom vedea secetă și inundații foarte mari. Mult mai rău decât valul de căldură din 1995 din Chicago. O să dispară speciile mult mai rapid” – și la televizor se vedeau maimuțici tropicale adorabile care urmau să dispară, după Schneider. “Ne putem imagina că în cazul cel mai rău vom avea pierderi de trilioane de dolari”. Dar datele colectate de sateliți arată că n-a avut loc nici o urma de încălzire din 1979 înapoi. Savanții ca Schneider și politicienii resping datele satelitului zicând că din 1979 înapoi timpul e prea scurt (Accuracy in Media, Februarie 1997, pp. 1-2). Dar trebuie o forță mai mare decât a lui Schneider ca să impună în ciuda dovezilor științifice isteria colectivă bazată pe teorii fanteziste și modele computerizate ca a lui Schneider. Trebuie o forță capabilă să orchestreze falsificarea unui document de colaborare interguvernamentală ca Climate Change 1995. O forță destul de mare ca să decidă cine va fi președinte în fiecare țară. Forța care ne-a promis că ne va aduce pe toți la nivelul Chinei comuniste. Al Gore promovează transformarea americanilor din automobiliști în bicicliști,

ca să ne scutească de încălzirea globală. La ce oră trebuie să pleci de acasă ca să parcurgi 40-50 km cu bicicleta, pe ploaie, zăpadă, gheață, vânt sau arșiță și să fii la 7 sau 8 la locul de muncă?

Frederick Seitz, unul din specialiștii care participaseră la elaborarea raportului Climate Change 1995, a publicat un articol în Wall Street Journal din 12 Iunie

1996 (p. A 16), protestând împotriva falsificării raportului și arătând cum capitolul 8 fusese înlocuit după ce autorii îl revizuiseră și iscălisseră cu un fals capitol 8 care spunea contrariul celor spuse de autori. În capitolul 8 original tendințele de încălzire erau presupuse a fi variații temporare și se conchidea că n-au nici o legătură cu activitățile omului. Totuși guvernele din “lumea liberă” procedează la elaborarea de legi care să interzică multe activități omenești, pe baza acestui fals. Astfel, guvernul american s-a oferit să impună legi care să interzică emisiunile de bioxid de carbon după anul 2000 – adică vom trăi ca în România socialistă: numai ștabii de partid vor avea mașini, ceilalți se vor duce cu bicicleta la colectivă (Hope for the World, toamna 1966, pp. 11- 12).

Guvernul din umbră care vrea să desființeze națiunile ca să înrobească toți oamenii plutocrației mondiale în mod absolut și definitiv se folosește de astfel de pericole ecologice fictive în mod declarat, organizat și pe față; doar ignoranța crasă a publicului îl ține ascuns. În Noiembrie 1996 a avut loc o consfătuire a Institutului Aspen (unul din miile de brațe ale guvernului mondial în formare) la Lisabona, în Portugalia, la care au participat membri ai Congresului american ca Daniel Akaka, Barbara Mikulski, Frank Lautenberg și Joseph Lieberman (singurul goi printre ei este Daniel Akaka, un indian din Hawaii). Rezoluția întrunirii arată că “Apare necesitatea ca să se instaureze noi forme de guvernare căci granițele nu sunt bariere. Formele de guvernare tradițională, indiferent dacă sunt state naționale oficiale sau structuri multilaterale, nu reacționează prompt la problemele ecologice globale. Opinia publică va trebui să sprijine noi forme instituționale necesare mai ales la nivel global pentru rezolvarea problemelor la acest nivel” (The Spotlight, 24 Februarie, 1997, p. 14). Toate problemele ecologice globale sunt create cu ajutorul modelelor computerizate în scopul distrugerii statelor naționale pentru o mai ușoară înrobire a națiunilor.

De aceea școlile și universitățile împuiază capetele tineretului neștiutor cu încălzirea globală și cu gaura din ozon și tineri cu veleități științifice scriu teze de doctorat despre efectele încălzirii globale în diverse aspecte ale naturii.

Devenit secretar general al Națiunilor Unite, Kofi Anan l-a numit pe industriașul canadian Maurice Strong să conducă planificarea activității

Națiunilor Unite. Strong fusese secretarul general al 1992, între 1970 și 1972 fusese însărcinat cu “dezvoltarea umană”; fusese primul director executiv al programului Națiunilor Unite pentru mediul înconjurător; și fusese subsecretarul general pentru operațiile Națiunilor Unite din Africa în anii 1985-86. (Desigur, dacă-i întrebi pe africanii de rând ce-au făcut trupele Națiunilor Unite în Katanga, o să-ți spună că au violat, au ucis și au ruinat civilii lipsiți de apărare; dar asta nu se mai menționează printre gloriile acestei organizații

supranaționale). Maurice Strong este cu totul de acord să fie putred de bogat exploatând munca plebei din laogoi-uri și gulag-uri, dar modul de viață al muncitorului plătit decent pentru munca lui îi repugnă. De aceea a declarat că nivelul de trai al maselor din Statele Unite este principalul dușman al mediului înconjurător și în 1990 a elaborat un plan de salvare a mediului înconjurător

prin distrugerea economică a națiunilor globului. Strong și soția lui întrețin un centru spiritual la Boca Grande, în Colorado, unde un alt asocierat de al lui, Najeeb Halaby, fost președinte al companiei Pan American, a construit un ziggurat babilonian și unde soția lui Strong își deapănă amintirile din încarnările ei anterioare și emite mugetele prelungi recomandate de texte vedice vechi în fiecare seară ca să-i ajute soarelui să apună. Dar Națiunile Unite nu se bazează pe mugetele spirituale ale D-nei Strong în supunerea oamenilor, ci mai degrabă pe mâna forte a mercenarilor companiei Executive Outcomes, angajați să curețe terenul de inamicii desemnați de Națiunile Unite. “Pentru câteva milioane de dolari, Executive Outcomes se oferă să facă ceea ce beretele albastre ale Națiunilor Unite nu pot și nu vor să facă: se amestecă, folosesc forța

și teagă în toate Războiul Haipere. Constituie inamicii despotici, Elton Brinkley”, se consideră un fel de avant-gardă a Națiunilor Unite. Teoreticienii viitorului preconizează ca națiunile mici să renunțe la armata națională, bazându-se pe “asigurarea securității” oferită de mercenari ca cei din Executive Outcomes plătiți de Națiunile Unite (The New American, 3 Martie 1997), pp. 11-12). *

Dar nu numai despre încălzirea globală sunt îndoctrinați copiii. Programul de educație sexuală din școlile de stat americane (promovat de Asociația Națională a Educatorilor, National Education Association și organizația medicală Centers for Disease Control and Prevention), îi învață pe preșcolari cum să se masturbeze. Părinții naivi își închipuie că atunci când cumpără copiilor lor

alimente în cutii decorate cu Mickey Mouse și alte imagini copilărești îi feresc de influențe nocive, dar în interiorul acestor cutii produse de compania Post au fost introduse cartonașe cu texte care-i învață pe copii că sunt “cetățeni ai lumii” și că au dreptul la păreri și faptele lor chiar dacă sunt dezaprobat de oricine altcineva (American Family Association, Martie 1997, pp. 6-7). Dar Dumnezeu e mare. Căci acești tineri crescuți în imoralitate și pornografie devin cu încetul în ciuda spălării creierului lor mai morali și mai decenti decât educatorii lor. Un sondaj arată că cei din anul I de facultate sunt în general mai puțin stângiști și liberali decât acum 10 ani. În 1981, 75 % aveau obiceiul să bea; în 1996, doar 53 %. În 1987, 52 % erau de părere că promiscuitatea sexuală ocazională nu e un lucru rău; în 1996, doar 42 % aveau părerea asta. În

1990 65 % sprijineau avorturile; în 1996, doar 56 % (ibidem, p. 5). Cei obsedați de copulație, după spiritualitatea cabalei, nu sunt tinerii cu sângele plin de hormoni, cum ar fi normal, ci bătrânii care populează birocrația federală și irosesc banii luați de la contribuabilul american. Iată ce fel de “cercetare științifică” finanțează ei: Dr. Elaine Hull de la Universitatea din New York de la Buffalo a primit \$1.057.321 ca să aflu ce succes au șobolanii plasați într-un labirint să găsească o șobolăniță dispusă la amor și să ejaculeze în timpul împreunării. Pentru aceste rezultate prețioase Dr. Elaine Hull a injectat

diverse substanțe în creierii șobolanilor, observând apoi diferențele în comportarea lor amoroasă – și a trăit comod 8 ani de zile din acest peste un milion de dolari. Dr. Stephen Pomerantz de la Universitatea din Pittsburgh a primit însă doar \$382.313 ca să observe cum copulează maimuțele rhesus și să noteze de câte ori un mascul se masturbează în prezența unei femele. Dr. Judy

Gameron a primit \$822.008 la Centrul de Cercetare a Primatelor din Oregon ca să studieze nivelul hormonilor sexuali al maimuțelor rhesus în funcție de gradul lor de înfometare. Dr. Ernst Knobil este finanțat de 15 ani de zile la Universitatea din Texas ca să observe, implantând electrozi în creierul maimuțelor rhesus, că acestea sunt deranjate în funcțiile lor sexuale normale dacă sunt trezite noaptea din somn prin gălăgie mare, sau nu pot dormi din cauza că se proiectează lumină puternică asupra lor toată noaptea. Dr. Knobil a observat în acești 15 ani că dacă sunt epuizate în acest fel maimuțele rhesus n-au prea mare chef de amor. Desigur, descoperiri științifice de mare valoare (Good Medicine, vol. v, nr. 4, 1996, p. 7).

În ultima epocă a Romei antice, statul le dădea romanilor pâine și jocuri de circ și romanii și-au uitat de caracter și de intelect și s-au lăsat guvernați de o serie de degenerați de care n-ar trebui să ne mirăm astăzi, căci nici conducătorii noștri nu se lasă mai prejos. Astăzi avem în America mâncarea gata preparată în cutii pe care le desfacem cu ochii țagă la televizor de unde absorbim vulgaritate și imbecilitate asemănătoare cu a jocurilor din circurile romane. Dar americanii care și-au putut dezlipi ochii de pe ecranul televizorului au văzut ceva ce i-a speriat. Au văzut forțele Chinei comuniste pe pământul Statelor Unite.

În alegerile din 1996 a rămas președinte Bill Clinton, candidatul Comitetului Național al Partidului Democrat, DNC (Democrat National Committee). Campania electorală îi fusese finanțată cu mari sume de bani primite de la guvernul Chinei comuniste. Este ilegal ca președintele Statelor Unite să fie finanțat de o putere străină, cu atât mai mult când aceasta își educă tineretul și armata în ura pentru Statele Unite și dorința de a le anihila.

Banii au ajuns la campania lui Clinton prin John Huang, fost salariat al familiei Riady, stăpânii concernului Lippo din Hong Kong și Indonezia. John Huang, care poartă și numele de Wan Jin Nan, este misitul între Casa Albă și “oamenii de afaceri” ai concernului Lippo. Dar ce fel de afaceri face grupul Lippo?

Afacerile cu concerne chinezești sunt ciudate. În New York compania Standard Forex invitase mulți imigranți chinezi să-și investească pensiile de bătrânețe cu ea, dar banii n-au fost investiți ci au dispărut. Dacă examinăm operatorii

companiei Standard Forex (Lao Yun este fiul lui Chen Wei și Deng Nang) China Venture Tech, una dintre cele mai mari întreprinderi din China; tatăl lui Lao Sun este director la “securitatea” chinezească. Șeful acestuia este Chen Weili, președinte la First Shanghai; tatăl acestuia este Chen Yun, organizatorul economiei întregii Chine comuniste în anii 1970. Deng Nang deține mare parte din First Shanghai; el este fiul lui Deng Xiao Ping, dictatorul suprem al Chinei roșii decedat recent. Deng Yung este fiica acestuia din urmă; iar soțul ei He Ping

este șeful echipamentului armatei Chinei comuniste și director la compania chineză Poly Technologies, al cărei stăpân este Wang Jun. Iar tatăl lui Wang Jun este nimeni altul decât generalul Wang Zhen, cel care a ordonat și condus masacrul din piața Tiananmen. Toți copiii din dinastii ale vârfurilor nomenclaturii comuniste; toți “privatizați” și miliardari. Când pensionarii

chinezii din New York s-au plâns pe că le au fost furate economiile, pentru bătrânețe, Lao Yun Eki-a asigurat pe participanții la Turf (în speță, pe unul numit Randolph Quon) că pot fi fără grijă căci are legături la Casa Albă care vor împiedeca orice urmărire în justiție a banditismului lor.

John Huang, legătura prin care au ajuns banii Chinei comuniste la campania lui Bill Clinton, fusese cunoscut agenților de informare americane de ani de zile. Aceste agenții știau că încă din 1991 chinezii comuniști se ocupaseră de campania electorală a lui Clinton. Mochrat și Stephen Riady, chinezii proprietari ai firmei Lippo din Hong Kong, care au ușa deschisă la cabinetul lui Bill Clinton, unde se întâlneau în secret cu președintele Statelor Unite doar în prezența lui John Huang, vânduseră întâi 15%, apoi 50% din compania lor

Chinei comuniste, ultima vânzare făcându-se la un preț mult deasupra valorii reale. În 1993, după ce frații Riady și-au încasat miza, președintele Bill Clinton a acordat Chinei comuniste clauza națiunii celei mai favorizate. Acțiunile fraților Riady au fost cumpărate de China Resources, o întreprindere a Ministrului Relațiilor Economice și Comerțului Chinei comuniste ai cărei salariați sunt cu toții salariați ai guvernului communist. Însuși Stephen Riady are o funcție oficială la Beijing ca consilier economic în Hong Kong.

Legăturile astea încurcate nu sunt fără rost; căci ele explică de ce Ron Brown, secretarul comerțului Statelor Unite, a vândut două sisteme de satelit armatei Chinei roșii. Generalul He Ping, ginerele tiranului absolut decedat Deng Xiao Ping, se ocupă de comerțul cu arme de foc mai mici. De la inaugurarea președintelui Clinton, acest comerț a cunoscut un dever nemaipomenit, căci Statele Unite a început să facă exporturi masive de tehnologie de luptă în China comunistă. “De la avioanele de luptă avansate F-16, la tehnologia pentru construcția rachetelor balistice de mare tiraj și la supracomputerele Cray pentru construcția de armament, administrația lui Clinton i-a dat Chinei [comuniste] tot ce-a vrut aceasta ... până și tehnologia cu care să producă un Sistem de Poziționare Globală avansat ... [care] ... va conduce proiectilele cu precizie să lovească Los Angeles, de exemplu”, zice Michael Ledeen, care lucrează la Departamentul de Stat.

Dar chinezii comuniști nu importă doar arme; ei le și exportă. La 2 Februarie 1996, guvernul federal american a eliberat permisul de import în Statele Unite a peste 100.000 de arme automate cu muniții abundente companiei China Jiang An. Aceste arme sunt fabricate de companiile Norinco și Poly Technologies ale guvernului Chinei comuniste, al căror președinte, Wan Jun, a fost dus la 4 zile după aceea de către un proprietar de restaurant din Little Rock, Arkansas (unde și-a început Clinton cariera politică de guvernator) numit Charlie Trie, să-l întâlnească pe președintele Clinton. Charlie Trie a fost apoi în măsură să “ajute” campania electorală a lui Clinton cu sute de mii de dolari adunați de el.

Dar la 14 Martie 1997 susținea că nu-l cunoștea pe Wan Jun și nu avusese întâlniri cu el.

Wan Jun însă avusese o întâlnire cu Ron Brown și în aceeași zi, la 6 Februarie 1996, participase la o recepție la Casa Albă, unde se afirmă că înmânase două plicuri care conțineau \$639.000 pentru fondul avocaților de apărare a **presedintelui Clinton**. **Deși Clinton nici usturoi n-a mâncat și nici gura nu-i miroase, avocatul lui a anunțat recent că va restitui \$600.000 din acel fond căci “acea donație nu era conformă regulilor ...”**

Rețeaua de banditism, mită, favoruri și vânzări de arme îi mai include și pe Lloyd Benson, fostul secretar al Trezoreriei, Robert Rubin, actualul ei secretar, Kenneth Starr, procurorul însărcinat cu investigarea corupției financiare a lui Hillary Clinton [ne miram noi de ce merge investigația aceea așa de încet], Jim Giroir, asociat cu Tyson Food și fost șef al lui Hillary Clinton la Rose Law Firm, Webster Hubbell, clintonistul care a acceptat să șadă la închisoare ca să acopere crimele lui Bill și Hillary Clinton, Henry A. Kissinger, actualmente consilier pentru cei care doresc să facă comerț cu China comunistă și care ca

Secretar de Stat a inițiat afacerile care se desfășoară acum și a fost consilier al firmei Lippo, apoi Alexander Haig, fost Secretar de Stat, actualmente consilier la diverse firme printre care COSCO sau China Ocean Shipping Company, o întreprindere “privată” a guvernului Chinei comuniste. Honorariile “consilierilor” ca Kissinger și Haig se ridică la \$1 milion pentru o singură vizită. China International Trust and Investment a lui Wan Jun de mai sus, împreună cu COSCO, au fost prinse încercând să distribuie prin Oakland, California, 2.000 de arme automate chinezești bandiților chinezi care terorizează șiucid californienii. Cu toate acestea, COSCO, această întreprindere a Chinei comuniste, a primit un împrumut federal garantat (adică plătit de noi, contribuabilii) de la Statele Unite în cadrul unui program de acum 40 de ani de

promovare a șantierelor navale ... americane. Nu este COSCO singura care se îmbogățește din sângele supt de la americani. Două luni înainte de alegerile din 1966, președintele Bill Clinton a închis exploatarea miniere din peste un milion de acri din Utah, unde sunt cele mai bogate zăcăminte de cărbune superior fără sulf, creând un “monument național” (!?) acolo în locul lor, în uralele aplaudacilor cu creierii spălați de propagandă despre salvarea mediului înconjurător și despre gaura din ozon, noua glaciațiune, încălzirea globală și alte de-astea. Dar cum suntem obligați să folosim cărbune superior lipsit de sulf tot pentru salvarea mediului înconjurător, iată cum Statele Unite s-a înrobit cartelului cărbunelui din Indonezia deținut de Riady (concernul Lippo) și producției de cărbune din provincia Fujian a Chinei comuniste – în valoare de \$1 trilion.

Toate astea au trecut neobservate de americanii care se informează din ziarele stabilimentului și mai ales de la televizor, până când într-o zi au văzut drapelul roșu al Chinei comuniste fluturând deasupra portului Long Beach din California. Unii s-au trezit și-au început să protesteze, la care primăria orașului Long Beach le-a răspuns că a închiriat portul Chinei comuniste pentru că comuniștii vor “crea locuri de muncă” ameliorând astfel șomajul, dar au uitat să menționeze că comuniștii își aduc muncitorii din China, unde au peste un

miliard din ei, cărora nu trebuie să le plătească salarii omenesti. "COSCO este chiriaşa portului din Long Beach de 15 ani", zice senatorul Strom Thurmond, care arată că în 1991, guvernul federal a decis să elimine staţia navală şi spitalul militar de la Long Beach şi că în vederea recapacitării acestor infrastructuri primăria şi conducerea portului vor să le închirieze companiei COSCO.

Reamenajarea portului a început în primăvara acestui an 1997, pe lângă ... oraşul Long Beach. Când cetăţeni din Long Beach familiarizaţi cu exportul masiv de stupefiante al Chinei comuniste în Statele Unite au întrebat cum se poate garanta că vapoarele COSCO nu vor transporta stupefiante, li s-a răspuns că nicicum. "S-au făcut reduceri de cheltuieli, n-avem destui vameşi", li s-a răspuns. COSCO a primit în Martie 1997 un împrumut garantat de guvernul federal american [adică plătit de noi, contribuabilii] de \$138 milioane ca să-şi construiască vapoare într-un şantier din Alabama. Între timp nici partenerii americani ai târgului n-au rămas cu buzele umflate. În Arkansas (unde şi-a început Clinton ascensiunea) s-a încheiat un târg între Tyson Foods

şi ei, proprietarii complexului Clinton, Walmart şi hipercorului Biedron. Arkansas pentru desfacerea mărfurilor lor (adică ale lui Tyson şi ale Chinei comuniste). Pentru acest complex muncitorul american ruinat şi lăsat şomer de concurenţa mărfurilor produse sub preţ prin munca deţinuţilor politici chinezi din laogai, va contribui cu \$21 milioane prin intermediul guvernului federal. Pentru ca să producă bocancii cumpăraţi de Pentagon de la China comunistă lăsând muncitorii americani şomeri guvernul chinez plăteşte muncitorilor 17 cenţi pe oră. Salariul minim în Statele Unite este de \$5 pe oră, de 30 de ori mai mult. Baza navală de la Long Beach era una dintre cele mai importante baze pentru vase de mare tonaj, destul de adâncă pentru a acomoda portavioane. În

la începutul anilor destinaţia ei fusese \$50 milioane (pe lângă cele de la McDonnell Douglas, care inventează şi produce avioane de război; şi obiective militare de cea mai mare importanţă pentru Statele Unite ca baza aeriană Edward, Vanderberg şi Nellis, Centrul de Testare a Armamentului de la China Lake şi de la Point Magu, apoi Fort Irwin, cea mai avansată bază tactică din lume şi aria ultrasecretă 51.

Pe malul Atlanticului COSCO a acaparat portul din Charleston, South Carolina, unde va trimite 52 de vase gigantice anual, împreună cu alte două companii asiatice. Administraţia lui Clinton a abrogat regula care exista din 1950 că vasele Chinei comuniste nu au voie să ancoreze lângă instalaţiile

militare americane fără să anunţe cu patru zile înainte. La 29 Martie 1995 administraţia lui Clinton a anunţat că mută cartierul general militar american din Panama la Miami, Florida; iar cele două capete ale canalului de Panama vor fi de-acum stăpânite de un conglomerat din Hong Kong, care va aparţine Chinei comuniste.

Toată corupţia asta a operat prea rapid şi în mod prea evident. Au avut loc proteste ale cetăţenilor din Long Beach care au ieşit în stradă, s-au scris scrisori către membrii Congresului şi dintre aceştia s-au ridicat voci de protest. La 21

Aprilie 1997 consiliul municipal din Long Beach a trebuit să înghită în sec și să-și oprească trădările din ordinul unui judecător care a ordonat să nu se procedeze înainte de investigații și elucidări. Reprezentantul Duncan Hunter a introdus proiectul de lege HR 1138 care ar interzice vânzarea stațiunii militare navale de la Long Beach, Chinei comuniste. “De-acum vom vedea că se schimbă

metoda de lucru, vom vedea ‘intermediari’ americani care preiau contractul militar și apoi îl subcontractează Chinei Roșii. Am văzut asta la baza aeriană militară George”, a spus un comentator.

În timp ce Clinton și guvernul lui nu știu cum să-și trădeze mai repede națiunea și să-și vândă mai ieftin țara Chinei comuniste, președintele Chinei comuniste Jiang Zemin i-a făcut la sfârșitul lui Aprilie 1997 o vizită lui Ieltân la Moscova, unde cei doi omologi au semnat un tratat împreună cu președinții Kazahstanului, Tadjikistanului și Kirghizstanului, conform căruia și-au retras trupele de la granița sino-rusă, eliberându-le pentru alte scopuri. China comunistă, care se înarmează până-n dinți (cu ajutorul lui Clinton), a intrat, zice jurnalul chinez comunist Ziarul Poporului, într-o “nouă ordine

internțională, care este un model nou de relații internaționale.” în care “nu i se va permite nici unei țări să-și impună sistemul social și ideologia altor țări. Fără îndoială că numai stabilind noua ordine internațională va trăi lumea în liniște și pace durabilă”. Moscova și Beijing-ul văd acest tratat ca un nou “parteneriat care are drept scop cooperarea strategică în secolul 21” (The Free American, Iunie 1997, pp. 6-8).

Dar noua coaliție sino-sovietică îndreptată în mod explicit împotriva Statelor Unite nu-l îngrijorează pe președintele nostru Bill Clinton. Dimpotrivă, el se bucură de succesele ei și-o ajută din toate puterile. Și reprezentanta Diane Feinstein, o evreică cuprinsă de cel mai mare zel pentru binele public, care cere legi draconice și vociferează împotriva americanilor care cred ce scrie în

Constituția Statelor Unite și-și închipuie că au libertate religioasă și dreptul de port-armă, Diane Feinstein al cărei soț Richard Blum a făcut mari investiții de bani în China comunistă, a recunoscut cu candoare că și ea a acceptat o mită de \$12.000 de la China comunistă ca să împingă lucrurile la Long Beach. E adevărat că FBI-ul o avertizase că e ilegal să iei mită de la puteri străine pentru legi pe care le propui în Congres, zice ea, dar FBI-ul n-a fost prea explicit și ea s-a hotărât să accepte mita. Nimeni nu s-a supărat pe Diane Feinstein. Cum o să ne supărăm pe ea, când președintele Clinton ține așa de mult la ea? Doar s-a dus la ea acasă la 9 Iunie 1966, la o petrecere la care se făcea o chetă pentru cheltuielile ei electorale, unde a petrecut împreună cu – nimeni altul decât John Huag și cu Dl. Dai, președintele de la Asia Securities International, companie de

misie din Hong Kong care are o filială la Peking și al. cărei proprietar principal e concernul Lippo (Gospel Ministry News Alert, Iunie 1997, p. 2).

Dar elita care ne jefuiește și ne trădează este de mult înamorată de China comunistă. Încă în 1973, reîntorcându-se dintr-o vizită făcută acolo, David Rockefeller scria că ce “l-a impresionat imediat este sentimentul de armonie națională ... Există un real și foarte atotcuprinzător devotament pentru președintele Mao și principiile maoiste. Oricare ar fi prețul revoluției chineze, a reușit în mod evident nu numai să producă o administrație mai eficientă și mai

devotată, dar a creat și un moral ridicat și o uniune de vederi. Nu mai puțin impresionant este progresul general social și economic. Enormul progres social al Chinei a profitat mult de la unitatea ideologică și de vederi ... Experimentul social din China sub conducerea președintelui Mao este unul dintre cele mai importante și încununat de succes din istoria omenirii” (The Catholic Family

News, Iunie 1997, p. 4). Gât de mare este succesul experimentului comunist a acestei Korea de Nord, unde radele morilor nu i îngroapă până n-au început să putrezească, căci altfel îi dezgroapă vecinii înfometati ca să-i mănânce.

Dar grosul mitei Clinton nu l-a luat de la asiatici. Pentru cele \$47 miliarde pe care Clinton le-a donat anul trecut megabăncilor mexicane, patru din ele (Banamex, Bancomer, Serfin Bank și Union Bancaria) au donat câte \$750.000 pentru campania electorală a lui Clinton din 1996. Faptul că aceste bănci sunt implicate în intensul import de stupefiante din Mexic în Statele Unite nu l-a supărat pe Clinton, care se arată însă foarte intolerant cu guvernul columbian pentru că nu stăvilește traficul columbian de stupefiante. Traficul cu stupefiante constituie 15 % din produsul național global al Mexicului, zice Dr.

Rigoberto del Valle, consultant financiar și fost profesor de economie (The Spotlight, 24 Martie 1997, p. 6).

Dintre toate circurile care au loc în Statele Unite, cercul electoral este cel mai senzațional. În Louisiana candidatul alb David Duke amenința politica de anihilare a rasei albe a Noii Ordini Mondiale și a fost eliminat portretizându-l ca un extremist rasist; iar doleanțele publicului le-a preluat în campania electorală Woody Jenkins, un “conservator” mai ușor controlat de agenții Noii Ordini. La alegerile preliminare pentru numirea candidaților pentru Senat, Woody Jenkins avea mai multe voturi decât oponenta lui ultra-stângistă Mary Landrieu. În seara alegerilor pentru Senatul Statelor Unite, de la 8 la 10 și jumătate Woody Jenkins avea tot timpul mai multe voturi decât Mary

Landrieu – când deodată la 10 și jumătate seara Mary Landrieu a primit 50.000 de voturi în câteva minute și în final a câștigat alegerile având 5.000 de voturi mai mult decât Woody Jenkins. Acesta a reclamat fraudă electorală, cerând să i se arate voturile de la circumscripții, dar i s-au pus piedici și nu le-a putut examina în termenul legal prevăzut de câteva zile. În Ianuarie 1997, Woody Jenkins s-a adresat Senatului. A arătat cazuri dubioase de voturi împotriva lui ca cele 800 de persoane care chipurile toate locuiau în aceeași casuță, la aceeași adresă; și cele câteva mii de voturi trimise chipurile prin poștă care n-au putut fi găsite niciodată. În unele circumscripții, votaseră 110 % din alegători (o sută și zece la sută), majoritatea pentru Landrieu (The CDL Report, Februarie 1997, p. 13).

ALTE NOTE AMERICANE

Au început să fie eliminați martorii exploziei de la clădirea federală din Oklahoma City din 19 Aprilie 1995 care a lăsat în urma sa 168 de morți și 400 de răniți. Polițistul Terrance Yeakey din Oklahoma City, declarat erou imediat după explozie pentru abnegația cu care a salvat patru victime din dărâmături înainte de a fi rănit el însuși căzând prin ruină, a fost declarat sinucis. Iată cum s-a “sinucis”: și-a tăiat vinele de la încheieturile mâinilor, la una de două ori, la

cealaltă de trei ori, apoi și-a tăiat vinele la îndoitura cotului, la una de două ori, la cealaltă de patru ori, apoi s-a înjunghiat în ambele părți ale beregatei lângă vena jugulară, apoi s-a ridicat și-a mers doi kilometri până într-un câmp pustiu unde s-a împușcat în cap nu din față ci dintr-o parte. Glonțul a intrat în tâmpla dreaptă și a ieșit deasupra pomelului stâng, arătând o traiectorie de sus în jos.

Deci, Yeakley s-a împușcat privind se de sus în jos, de unde, deasupra și în sus. Nu s-a găsit nici o scrisoare de rămas bun de la viață, dar s-a găsit în schimb o scrisoare pe care i-o scrisese unui prieten în care vorbea despre faptul că ajunsese prea aproape de adevăr în problema exploziei din Oklahoma City, că-i era rușine de uniforma ce-o purta, căci i se poruncise să tacă și să ascundă ce știa; și se întreba oare câte operații polițienești au decurs la fel cu cea de la Oklahoma City. “Chiar dacă ți-aș explica așa cum mi s-a explicat mie”, îi scrie el prietenului său, “și ți-aș da argumentul ridicol pentru falsificarea rapoartelor de către polițiști pentru ochii altor polițiști, ai cetățenilor orașului și ai țării, tot ai simți și tu ceea ce simt eu acum”. Soția lui divorțată povestește cum în ultima vreme apărea la ea pe la 2 noaptea, înspăimântat, insistând că trebuie să se

negociază cu ea să-i asigure el și fiicelul lor de rămas bun și că trebuie să dădă sinucide asigurarea n-ar plăti nimica; de ce vorbea despre polița de asigurare dacă vroia să se sinucidă?” întreabă soția lui.

Alt martor este Dr. Howard D. Chumley, care a refuzat categoric să elibereze certificate medicale false cu răniri imaginare agenților BATF, care știind că va avea loc explozia se ținuseră departe de clădire în dimineața exploziei lăsând doar ceilalți funcționari și copiii lor să moară și neavertizându-i; cum rudele morților au observat ce bine au știut acești agenți să rămână departe de explozie, ei pretindeau că fuseseră și ei acolo și ar fi dorit să aibă certificate medicale cu care să-și sprijine minciunile. Aflând că alt medic acceptase să le

elibereze agenților BATF certificate medicale false, Dr. Chumley a declarat că va denunța falsul acelor certificate. La 24 Septembrie 1995, avionul pe care-l pilota Dr. Chumley s-a prăbușit într-o manieră tipică, în picaj abrupt în timp ce se ridica, așa cum fusese lichidat și Gary Caradori, alt incomod care nu știa să mintă despre corupția descoperită de el (The Spotlight, 19 Mai 1997, p. 6).

*

În timp ce publicul entuziasmat de libertatea Internet-ului își cumpără computere mai puternice capabile să-l folosească, ADL-ul american (Liga Anti-Defăimării a lojii masonice evreiești B’nai B’rith) a emis un raport care cere cenzurarea celor publicate pe Internet; rabinul Abraham Cooper din Canada cere cenzurarea ideilor care deviază politic de la ceea ce prescrie el; și o delegația a centrului Simon Wiesenthal din Viena care n-a mai găsit octogenari și nonagenari de persecutat în Europa îi cere primului ministru italian, Lamberto Dini, președintele Uniunii Europene, să sprijine inițiativa Congresului Mondial Evreiesc de a interzice accesul la Internet celor nu subscriu la legenda holocaustului. Guvernul american nu rămâne surd la toate acestea. O sursă care dorește să păstreze anonimatul arată că la CIA, la Arlington, Virginia, s-a format o echipă de specialiști care să pună la punct o rețea de noduri de Internet care să lucreze ca niște filtre, lăsând să treacă doar

informațiile aprobate de cenzură (natura Internet-ului este astfel încât nu se poate determina prin ce noduri va trece informația de la sursă la consumator; dar un număr suficient de mare de noduri așezate strategic poate controla întreaga rețea). Iar NSA (National Security Agency), dotată cu cel mai puternic și avansat echipament electronic, a început să instaleze mașini clandestine pe

Internet care controlează traficul și înregistrează și clasifică. Toate acestea se fac în numele copiilor (The Spotlight, 9 Mai 1997, p. 21). În țările europene deviația de la dogma holocaustului este sever pedepsită. La 17 Mai 1996, Udo Walendy, care publica un periodic numit Fapte istorice în care apăreau doar lucruri adevărate strict documentate irefutabil, a fost condamnat la 14 luni închisoare pentru că publica fapte perfect adevărate care nu puteau nicicum fi acuzate de fals. La 6 Mai, 1997 a mai primit o condamnare de 14 luni închisoare pentru că nu și-a făcut autocritica și pentru că “nu se căiește”, a explicat tribunalul german care l-a condamnat. Asta e Germania “liberă” (The Spotlight, 19 Mai 1997, p. 24).

*

La un congres al Asociației Americane pentru Propășirea științei, un grup de psihologi a arătat cum cu ajutorul câtorva amănunte false și ghidați de un expert, circa 25 % dintre adulți pot fi făcuți să-și “reamintească” cum s-au întâmplat lucruri care nu s-au întâmplat niciodată. S-ar părea că cel mai ușor de influențat astfel sunt copiii, bătrânii și cei care nu se pot concentra multă vreme (The Spotlight, 10 Martie 1997, p. 2). Așa se explică apariția a tot felul de matroane care-au trăit fericite până peste 50 de ani ca după câteva ședințe de “tratament psihologic” să-și reamintească dintr-odată cum tații și mamele lor le maltrataseră îngrozitor și abuzaseră sexual de ele în copilărie – lucru pe care-l uitaseră timp de 50 de ani. Psihologii care fac aceasta nu o fac de florile mărilor, căci e parte din planul îndeplinirii platformei manifestului partidului comunist să încredințeze statului creșterea copiilor. În vederea acestui lucru gloatele trebuie convinse că părinții nu sunt capabili să-i crească și abuzează de ei.

*

Programul de televiziune Baywatch care oferă spectatorilor fete în costume de baie care înainte de 1960 ar fi fost declarate obscene, are 2,4 miliarde de spectatori în 103 țări. Industria de pornografie Playboy a vândut cele mai multe filme de vizionat acasă în 1996. În Statele Unite, care sunt în fruntea producătorilor de pornografie din toată lumea, apar câte 150 de producții adânc pornografice pe săptămână, scrie US News and World Report din 10

Februarie 1997. În aprilie 1996 clienții au plătit 668 de miliarde de dolari pentru pornografice filmate, acte de copulație în public, recuzită de copulație, pornografie computerizată și magazine deochete în acel an și au cheltuit alt miliard de dolari pe convorbiri telefonice la care ascultă porcării și pornografie înregistrată. Într-adevăr, puterea industrială a unui popor ajuns mare prin hărnicie și strictete a moravurilor este folosită acum de același popor “eliberat” sexual și “eliberat” de religie pentru degradarea și abrutizarea celorlalte

popoare. Dar nu e numai decădere morală; are loc și o degradare fizică datorită alimentației pervertite chimic și nesănătoase. Jumătate din fetițele negrese menstruează la 8 ani, ceea ce permite unora din ele să rămână gravide când sunt copii de clasa 2-a primară; 15 % din fetițele albe menstruează la 8 ani; și 2 % din fetițele negrese menstruează la 3 ani, când încă nici nu știu vorbi și

șmbla bine (The Nationalist Times, Mai 1997, p. 10).

O nouă lege obligă companiile să elimine modalitatea de plată prin cec de hârtie până în 1998, când își vor plăti salariații prin transfer electronic. Dacă n-ai cont electronic, va trebui să plătești o taxă unei bănci ca să-ți elibereze banii primiți electronic de bancă. Orice transfer de bani se va face astfel prin bănci care vor percepe taxa de eliberare a banilor. Acest control total financiar, care-l expune pe cetățean celei mai crunte tiranii și celui mai total sclavagism (căci conturile celor de pe lista neagră vor fi radiate și ei vor muri de foame) a început încă din 1996. La 26 Aprilie 1996 președintele Clinton a semnat Legea Îmbunătățirii Încasării Datoriilor, conform căreia toți cei care vor primi bani de la guvern sub orice formă vor fi obligați să-i primească sub formă electronică; cei care n-au cont la nici o bancă vor putea face cerere de scutire la agențiile federale. Dar până la 1 Ianuarie 1999 toate plățile guvernului federal vor fi făcute prin transfer electronic – cu o excepție: plățile legate de taxe. Căci guvernul nu vrea ca oamenii, speriați de imensele fraude care au loc la transferurile electronice, să înceteze să plătească impozitele pe care le plătesc acum (The Spotlight, 24 Martie 1997, p. 7).

La 11 Aprilie 1997 a izbucnit un foc în Catedrala din Torino, amenințând să distrugă o relicvă prețioasă, Giulgiul din Torino, giulgiul în care fusese înmormântat Iisus Hristos. Giulgiul a fost salvat de un pompier dar a devenit ținta atacurilor presei stabilimentului care, în campania ei neîntreruptă împotriva creștinismului, n-a scăpat ocazia să calomnieze din nou această relicvă.

Giulgiul acesta este o țesătură lungă de 14 picioare (aproximativ 4,66 m.) și lată de 3,5 picioare (aproximativ 1,33 m.), țesută de mână, care poartă imaginea trupului unui crucificat din față și din spate. Din Evanghelia lui Marcu (15:46) aflăm că Iosif din Arimathea l-a cumpărat și din Evanghelia lui Matei aflăm că Hristos a fost învelit în el când a fost înmormântat. Scrieri apocrife arată că a fost ascuns și venerat de biserica primitivă și de discipoli. Adversarii giulgiului zic că a fost țesut în secolul 13, dar nu spun adevărul, căci giulgiul acesta a fost expus publicului în secolul 7 și împăratul Iustinian a bătut monedă pe care se

vedea fața lui Hristos și a primilor apostoli. Există giulgiu vîsciglo de metă din 1204 conține plîngerile conducătorilor bizantini adresate lui Inocențiu III că cruciații francezi au luat giulgiul sfânt de la Constantinopol. De la acea dată trec 150 de ani fără să se mai audă de giulgiu. A reapărut la Lille, în Franța, în anii 1350. Peste un secol a fost cedat casei de Savoy. În 1983 regele Italiei l-a dăruit papalității, deci Biserica Catolică îl are din 1983.

Peste 30 de papi, inclusiv Joan XXIII și Paul VI, l-au declarat a fi giulgiul lui Hristos, deși nu ca o parte din dogma creștină, ci ca parte din venerație. În 1898 giulgiul a fost expus prima dată la Torino și a fost fotografiat. Cu această ocazie s-a văzut că imaginea de pe giulgiu este exact ca un negativ al unei fotografii, adică luminile și umbrele sunt inversate. Pe negativul fotografiei giulgiului se

vedea imaginea pozitivă a crucificatului. Aceasta a fost prima descoperire care întărește autenticitatea giulgiului făcută cu ajutorul tehnologiei moderne. Dar pe măsură ce se înmulțeau dovezile autenticității lui, se înmulțeau și atacurile împotriva lui, care fuseseră rare până acum 100 de ani. Fără ca vreunul din ei să fi văzut vreodată giulgiul, episcopul francez Pierre d'Arcis i-a scris anti-papei Clement VII că imaginea de pe giulgiu este un fals, o imagine pictată pe pânză și anti-papa l-a crezut. Cercetări recente au dovedit că nu există nici un pigment pictat pe pânză. Dar cel mai mare atac a avut loc în 1988, când s-a făcut o datare cu carbon 14 a giulgiului.

Papa a permis să se dateze cu carbon 14 o bucătică tăiată din giulgiu și mass media stabilimentului a anunțat imediat că giulgiul a fost datat între anii 1260

și 1390 A.D. – deci giulgiul este un fals. Datarea cu carbon a avut loc în 1988 în urma unei serii de descoperiri din anii 1950 care dovedeau cu toatele autenticitatea giulgiului, la care adversarii giulgiului neavând cum răspunde au cerut datarea cu carbon. Dar nu numai că datarea cu carbon nu poate fixa date concludente, ceva ciudat s-a întâmplat la acea datare. În primul rând, orice impuritate sau contaminare schimbă rezultatele datării cu carbon 14. Dar nu s-a luat nici o precauție pentru a se evita contaminări.

Însărcinată cu datarea a fost o echipă de la British Museum, bastion al teoriilor evoluționiste și atee, unde s-a născut escrocheria din anii 1950 cu omul de la Piltdown (dovedit a fi compus din oase de animal și om contemporan și prezentat ca veriga de legătură între antropoid și om). Încă înainte de a începe testarea, șefii laboratoarelor din Oxford și Zürich care urmau s-o facă, au făcut declarații publice aprinse împotriva autenticității giulgiului. Rezultatele urmau să fie publicate într-o lucrare științifică, dar au fost date presei întâi, care a început imediat să urle că giulgiul lui Hristos este un fals. Din nefericire Vaticanul s-a lăsat impresionat și a dezavuat public giulgiul lui Hristos. De-abia după un an a ieșit la iveală ceva foarte important în datarea asta cu carbon 14. S-a văzut curând că datarea asta care demolase autenticitatea giulgiului în ochii publicului era complet invalidată. Cercetătorii au observat o divergență așa de mare între rezultatele testelor cu carbon 14 încât au tras concluzia că s-au testat două bucăți de pânză diferite. Aceștia n-au fost credincioși catolici ci cercetători care au verificat rezultatele testării. Ca să acopere marea discrepanță dintre

rezultatele testelor, cei care le-au condus au început să modifice calculele de calibrare a testelor, adică să le falsifice. Când au devenit cunoscute aceste lucruri în comunitatea științifică, toți oamenii de știință au respins datarea giulgiului cu carbon 14 zicând că a fost o farsă. Dar mass media stabilimentului îi dă înainte calomniind giulgiul pe baza acestei datări. Și un alt lucru uită să spună această mass media: că supraveghetorul datării cu carbon 14 se străduia să obțină o bucată de pânză aidoma pânzei giulgiului dar care să fie din Evul Mediu. Eforturile lui de a obține o dublură medievală pentru pânza giulgiului

au devenit publice. El a mai făcut și altceva. A împachetat bucățelele de giulgiu și bucățelele de pânză de comparație de unul singur și n-a permis nimănui să filmeze sau să fie martor la împachetare, admitându-l doar pe cardinalul Ballestrero din Torino, care însă nu este un martor protocolar așa cum s-ar fi cerut. Protocolul specifica trei bucăți de pânză; dar la laboratoare au sosit

patru bucăți de pânză, o bucată fiind adăugată în secret. S-ar părea că o bucată medievală s-a dovedit prea recentă la datarea cu carbon 14, a fost trimisă repede cea de-a patra bucată tot medievală, din care s-au luat fire și s-a alterat bucata medievală cu ele, aducând astfel datarea cu carbon 14 la epoca dorită. De aici rezultatele așa de bizar de divergente, care i-au făcut pe specialiști să declare datarea cu carbon 14 a giulgiului o farsă. Ziarele europene au menționat această farsă, dar nu și ziarele americane; iar Vaticanul a rămas mut și nu și-a retras dezavuarea giulgiului. Cardinalul Ratzinger opinează că o face din cauză că preferă să se alinieze cu modernismul și nu cu renașterea catolică tradițională care consideră giulgiul lui Hristos a fi autentic. Această

renășterea în special a bucatelor din Natick a sfârșit. Papul Benedict al XVI-lea a datare cu carbon 14 a giulgiului.

După înfrângerea suferită cu faimoasa lor datare cu carbon 14, oponentii giulgiului s-au regrupat. Un grup din Ierusalim continuă să vocifereze că giulgiul e fals, argumentând cu lungimea degetelor etc. A apărut o carte numită The Jesus Conspiracy în care se recunoaște că datarea cu carbon 14 a giulgiului e o farsă, dar se afirmă că a fost complotată de Vatican ca să ascundă faptul că Iisus Hristos n-a murit pe cruce și n-a înviat. Dar fiecare expert care a examinat giulgiul a declarat că imprimată pe giulgiu este imaginea unui trup mort.

Giulgiul va fi expus în 1998 și dușmanii lui își intensifică propaganda, cu cărți și articole ca The Jesus Conspiracy, sau In Whose Image. Negativul fotografiei giulgiului este impresionant. Se vede clar pe acest negativ imaginea reală și pozitivă a unui trup mort plin de răni ca făcute de bici pe corp, de cuie (spini) pe cap, cu mâinile și picioarele străpunse de găuri mari și cu o rană mare în coastă. Găurile din mâini sunt în încheietură, nu în palmă. Experți ai medicinei legale ca Pierre Balbet au examinat giulgiul cu mare atenție în amănunțime. Toți sunt de acord că giulgiul nu e un fals ci o pânză în care a fost învelit trupul unui mort. Sutele de răni de pe trup sunt imprimate pe giulgiu ca răni perfecte anatomic, cu toate amănuntele diversității de artere și vene rupte și coagulate la fiecare rană. Nimeni n-ar putea inventa un astfel de fals. Balbet, chirurg și anatomist de reputație internațională, își începuse studiul giulgiului ca un

sceptic ateu ca în cele din urmă să fie convertit și să-și dedice restul vieții studiului giulgiului.

În 1978 tehnologia erei spațiale a adus o dovadă în plus despre autenticitatea giulgiului, arătând că rezoluția imaginii de pe giulgiu este de 3 ori mai mare decât rezoluția televizoarelor de azi. Coagularea sângelui de la rana de sulită din coastă este neregulată și fragmentată, nu ca cea a sutelor de răni de bici, de parcă sângele ar fi fost diluat cu apă, ceea ce coincide cu descrierea din Scripturi. Iar rănilor de bici arată forma unui bici folosit de romani acum 2000

de ani. Pielea julită pe umeri arată crucea purtată; genunchii juliți arată cum a căzut Hristos ducând crucea. Iar rana de lance din coastă a fost făcută după moarte, căci marginile ei nu sunt retractate ca la rănilor unui om viu. La expoziția din 1978 s-a văzut că imaginea de pe giulgiu este tridimensională, datorită densității diferite a imaginii trupului care corespunde cu distanța

trupului de pânză.

Mai mult, imaginea trupului este separată de petele de sânge. Acestea pătrund fibra pânzei, dar imaginea trupului nu atinge decât suprafața fibrei. Nu se știe ce a dat naștere imaginii trupului. Oamenii de știință cred că a fost o izbucnire de căldură, lumină și radiație care a ars suprafața pânzei unde venea în contact cu trupul. Creștinii acceptă ca normală separarea asta; căci petele de sânge provin din Vinerea mare, dar imaginea din noaptea Învierii.

Iar pe ochii trupului mort fuseseră puse două monede ca să-i țină închiși, după obiceiul evreilor de pe-atunci. Examinată cu un microscop electronic, imaginea monedelor de pe pleoape arată că acestea erau niște monede extrem de rare, bătute de Pilat din Pont între 28 și 36 A.D. la Ierusalim. Cum ar fi putut cineva

falsifica în evul mediu ceva ce se vede doar cu microscopul electronic?

Dar indiferent de giulgiu, știm că viața, patimile și învierea lui Hristos sunt fapte istorice, zice Mark Fellows, a cărui prezentare o rezumăm aici. El este autorul unui număr de cărți despre giulgiul din Torino, dar nu-și bazează credința pe cele relatate despre giulgiu. În ultima lui carte găsește o paralelă între destinul lui Iisus și destinul giulgiului Său, respins și calomniat ca și Iisus Hristos. Așa cum a început să pălească învățătura lui Hristos, a început să pălească imaginea de pe giulgiu, căci lumina fluorescentă la care este expus giulgiul îi arde pânza și-o colorează astfel încât imaginea se pierde cu încetul. Mark Fellows găsește că e un lucru trist acesta – poate chiar un semn prevestitor (The Catholic Family News, Iunie 1997, pp. 13-16).

În Anglia, bisericile clădite de-a lungul veacurilor în care s-a construit civilizația noastră creștină se surpă cu încetul, părăsite. Ușile bătute în cuie și ferestrele sunt sparte și comorile de artă și spiritualitate pe care le conțin sunt jefuite și vândute ca ornamente frivole pentru bogătași atei. Dacă hoții nu pot fura vase de argint, atunci fură acoperișul de plumb al bisericii ca să-l vândă, lăsând-o pradă intemperiilor. Monumentele funerare care străjuiau la căpătâiul morților sunt de asemenea furate. În timp ce bisericile se surpă, oamenii devin tot mai materialişti, mai egoişti și mai brutali, urmărind gratificații senzuale imediate între care și plăcerea de a schingiui și ucide pe cei mai slabi. Unii membri ai clerului se opun acestei “culturi moderne”, dar alții

~~totalizarea homosexualității în cadrul anulului 1996 de episcopul catedralei St. Dunwade din~~
Episcopul catedralei St. Dunwade din Southwark din Londra a declarat că homosexualitatea este un dar de la Dumnezeu, în cursul căreia un tânăr îmbrăcat într-un cămașoi străveziu dansa în mijlocul catedralei arătându-și farmecele în aplauzele homosexualilor și lesbienele care umpleau catedrala. Dacă încerci să critici acest “creștinism” devii “homofob”, “bigot” și plin de “ură”; căci Anglia se mândrește cu cel puțin 12 episcopi și prelați anglicani care și-au declarat practicile homosexuale în public; astfel încât

enoriașii au ajuns să se bucure când preotul lor se mulțumește să fie intim sexual doar cu soția altcuiva.

Dar nu numai de “bigotism” și “ură homofobică” a fost curățată Biserica Anglicană; acum se curăță de “antisemitismul” caracteristic al doctrinei creștine. Căci s-ar părea că toată civilizația europeană creștină de până azi a

fost profund antisemitică și plină de ură, în literatura și arta sa și trebuie înlocuită. Unul din principalii “agenți ai schimbării” este prințul moștenitor Charles, care într-un elan civilizatoriu a declarat în mod public la televizor satisfacția pe care o obține din adulterul lui cu soția unui prieten intim, adulter pe care n-are nici o intenție să-l abandoneze. Intenția lui era probabil să-i lămurească pe englezi despre cât este de rea și de retrogradă căsătoria monogamică, dar rezultatul a fost că englezii care nu-l prea admirau nici așa (căci în dezbinarea dintre el și soția lui, prințesa Diane și ea adulteră de altfel, englezii o preferă pe Diane care e mai frumoasă, mai simpatcă și mai inteligentă) și-au pierdut ultima admirație pentru el. Dar prințul Charles, cel care după naștere a fost circumcis în ritualul mozaic de un rabin, merge

înainte: unde strămoșii lui erau, “apărătorii credinței”, el s-a declarat apărătorul credințelor la plural; a tuturor credințelor – cu o singură excepție: creștinismul.

Acesta n-are dreptul să existe pentru că de la începuturi n-a fost decât o expresie inadmisibilă a antisemitismului, arată Hyam Maccoby în cartea sa *A Pariah People – The Anthropology of Anti-Semitism*. Și George Steiner, influent în cercurile academice britanice, arată că “civilizația europeană nu-și va regăsi adevărul ori vitalitatea naturală decât atunci când implicația causală a creștinismului, a doctrinelor lui de bază și a instituțiilor lui ulterioare, nu va fi recunoscută pentru catastrofa secolului 20”. Adică: civilizația europeană care a deraiat în ultimii 2000 de ani nu-și va regăsi orientarea decât atunci când va

renunța la creștinism întrucât acesta este esențialmente antisemit și este vinovat de moartea celor 6 milioane de evrei care se pretinde că ar fi fost gazați, majoritatea la Auschwitz (despre asta vezi Până unde am ajuns, capitolul IX).

Creștinismul este luat în derădere de intelectualii “subțiri” și “progresiști”. Howard Jacobsen, actor și intelectual evreu, a creat recent la televizor un sketch satiric dedicat lui Iuda Iscariotul în care zicea că și Iuda Iscariotul ar fi trebuit să fie trecut printre sfinți, căci dacă nu l-ar fi vândut el pe Iisus Hristos n-ar fi apărut creștinismul; și în care istoria patimilor lui Hristos era ridiculizată, cu Howard Jacobsen prezidând la Cina Cea de Taină, Howard Jacobsen cheltuind la prăvălie cei 30 de arginți, etc. Întrebat ce părere are, episcopul din Durham a opinat că Iuda Iscariotul nu i se păruse prea important înainte de a vedea sketchul. Acesta este același episcop care a atras atenția asupra “elementelor de basm” legate de sărbătorile Crăciunului.

Dar aceste sărbători nu sunt descurajate; dimpotrivă, o propagandă comercială intensă îndeamnă lumea să cumpere cât mai multe produse și cadouri pentru a le sărbători, căci banii ajung unde trebuie – în cuferele celor care sunt ținta antisemitismului și care dețin comerțul cu alimente și “cadouri”. Nu numai că nu se descurajează sărbătorile tradiționale, dar se inventează mereu alte și alte

festivități care necesită cumpărături de cadouri și produse inutile – Ziua Mamelor, Ziua Taților, Ziua Secretarelor, Ziua șefilor, etc., în sărbătorirea cărora trebuie avut grijă însă să nu se arboreze simboluri creștine căci acestea i-ar ofensa pe musulmanii din Marea Britanie, care se simt lezați când îl văd pe pruncul Iisus de Crăciun; musulmanii din Palestina, căsăpiți și tratați mai rău

decât animalele de către cei care le-au invadat țara, nu au dreptul să se simtă ofensați. Dar pentru că crucea sensibilizează musulmanii s-au scos versurile și cuvintele care amintesc de creștinism din colindele care au voie să fie cântate de Crăciun în Anglia; și un alt episcop anglican a declarat că nu va mai citi din Biblie ci din Koranul musulman când oficiază slujba (CDL Report, Aprilie 1997, pp. 1-3). Căci anglicanii nu sunt bigoți plini de ură. George Sokolsky scrie în *We Jews* despre marele număr de evrei americani care se prefac creștini că de multe ori când mergea la biserici episcopale cu greu găsea printre cei de față pe cineva care nu este evreu (ibidem, p. 12). Evreii se susține că ar fi 3 % din populația Statelor Unite și în alte țări la fel. Părerea noastră este că sunt mult mai numeroși dar o parte dintre ei se prefac a nu fi evrei pentru argumentul

“eu nu pot 3% să stăpânesc 97%” și pentru că au o voră înfițare condamnă iudaism în secolul 8 care constituie majoritatea covârșitoare a evreilor astăzi erau un trib foarte numeros, de zeci de milioane, care ocupau o regiune întinsă în Eurasia de unde s-au revărsat printre noi. Iar cele 6 milioane nu numai că n-au pierit în holocaust dar s-au mai înmulțit de atunci. În orice caz, “supraviețuitorii holocaustului” cărora guvernul german trebuie să le plătească daune la infinit, se înmulțesc într-una. Se duce o dispută între Congresul Mondial Evreiesc și guvernul german, care a plătit unor evrei domiciliați în Anglia \$7000 plus \$350 lunar tot timpul vieții și care cere dovezi că acei evrei au fost cândva în Germania și au fost supărați cu ceva când erau acolo, sau sunt

guvernatori financiari. Pontifex Congresului Mondial Evreiesc dă o chitanță de multimiliardari pentru că e vorba de o datorie morală; iar în ce privește condiția ca supraviețuitorii holocaustului să fi trecut prin Germania pe vremea aceea este absurdă, căci toată lumea știe că toți evreii oriunde s-au aflat sunt supraviețuitorii holocaustului; astfel, toți evreii care au părăsit Germania între 1933 și 1940, indiferent în ce condiții de prosperitate și bunăvoință, au primit indemnizațiile de la poporul german; și unii supraviețuitori ai holocaustului (chiar un conducător al unei mari organizații evreiești, născut și trăit în Statele Unite) ai căror părinți părăsiseră Germania anterior s-au născut pe alte continente și n-au fost niciodată în Europa dar sunt cu toate acestea “supraviețuitori ai holocaustului” (ibidem, p. 12).

Dar unii “supraviețuitori ai holocaustului” au mai lansat o cerere: cer acum compensații bănești pentru polițe de asigurare pe care zic ei că le-au avut dar le-au fost confiscate sau le-au pierdut din cauza suferințelor, cu 60 de ani în urmă și conglomeratul de asigurare german Allianz A.G. a cedat cererii și la 10 Aprilie 1997 a angajat firma Arthur Andersen să arbitreze și să decidă care dintre acești “supraviețuitori ai holocaustului” urmează să se înfrupte din troaca compensațiilor. “Aceste polițe dinainte de război, dac-au existat

hantisub forma de compensații pentru “holocaust”. Căutarea în rădăcinile a evreilor ortodocși din Statele Unite a deschis un proces intentat lui Bronfman pentru falsificări și conducere frauduloasă în campania lui de recuperare a miliardelor de dolari, pentru, zice el, “supraviețuitorii holocaustului”. Gabriel Kahn, reporter la ziarul sionist tradițional Forward din New York, consemnează dezbinarea dintre evreii sioniști și evreii ortodocși cu privire la împărțirea prăzii (The Spotlight, 5 Mai 1997, pp. 10-11).

În ultimul an în Argentina, unde populația evreiască este estimată la 3 %, guvernul a eliminat un ministru din cabinet care nu plăcea acelor 3 %, a confiscat din librării și biblioteci cărți și reviste care nu plăceau aceluiași 3 %, a târât în fața tribunalului indivizi care aveau păreri care nu plăceau aceluiași 3 % despre așa-zisul holocaust și despre faptul că tortura prizonierilor este un procedeu legal în Israel, a instituit îndoctrinarea obligatorie cu așa-zisul holocaust în școli și a început să construiască un Muzeu Național al Holocaustului. Înainte de vizita președintelui Menem al Argentinei la președintele Clinton, acesta din urmă a primit o scrisoare de la Abraham Foxman, conducător al Ligii de Antidefăimare a lojii masonice evreiești B'nai B'rith, în care era instruit să ceară cercetarea actelor nerezolvate de “antisemitism” din Argentina și, bineînțeles, președintele nostru Clinton s-a conformat. Aceste acte nerezolvate de “antisemitism” sunt exploziile din Martie

60 de ani ca să descopere ce bani s-ar mai putea jupui de pe argentinieni sub pretextul holocaustului; dar toate astea nu sunt de ajuns. În vizită lui în Statele Unite, președintele Menem a fost însoțit de Hugo Anzorreguy, directorul serviciilor secrete argentinienne, care a primit de la ADL o listă cu cetățenii de origine argentiniană care nu sunt pe placul celor 3 % (CDL Report, Aprilie 1997, p.5). Argentinienii și-ar putea pune întrebarea cine stăpânește țara lor. Dar noi cei care trăim în Statele Unite n-avem nevoie să ne punem această întrebare. Noi știm cine stăpânește țara noastră. Stephen Grossman, șeful

AIPAC-ului (American-Israel Public Affairs Committee), a demisionat anul acesta ca să poată deveni șeful Comitetului Național al Partidului Democrat, partidul lui Bill Clinton (ibidem, p. 16). Întrebat dacă mita luată de la China comunistă nu influențează prea mult deciziile politice ale președintelui nostru Bill Clinton, fostul lui consilier George Stephanopoulos, care a devenit acum

analist politic pentru marea stație de televiziune americană ABC, a răspuns că nu are nimic cu care să atace palma comunistă chineză la Bill Clinton să determine politica acestuia în Asia cât ce vine de la Consiliul Relațiilor Externe (Council of Foreign Relation – CFR) și de la concernele bancar-financiare Lehman Brothers și Goldman-Sachs ... Ne bucurăm aflând cine-i spune președintelui nostru ce să facă. Și cum să facă îl învață experiența revoluției bolșevice. Recent, militarii americani care studiază la Fort Leavenworth au primit în traducere un manual scris de colonelul rus Țăgankov, șef adjunct de departament al Directoratului Central de Comandă al trupelor de securitate internă din Rusia, care scrie despre “metodele netradiționale de folosire a forței armate în operații care nu sunt de război” [extern]. După el, în Rusia s-a

perfectionat folosirea civilizată a forțelor armate, “măsurile sistematice pentru Ceceniei și pentru “dezarmarea deținătorilor ilegali de armă”. Aștia din urmă suntem noi, cei din Statele Unite, unde cetățeanul a deținut armă de când se știe și de când sunt Statele Unite. “Sosește momentul în care trebuie folosită forța armată pentru crearea de condiții care să permită o rezolvare civilizată a crizei”, scrie Țăgankov (The New American, vol. 13, no. 9, 28 Aprilie 1997, p. 11). Adică armata trebuie să întoarcă tunurile și tancurile împotriva propriilor civili ca să-i învețe să nu protesteze și să se supună în mod politic când sunt înjugați. Credem că la asta se referă Țăgankov când insistă asupra cuvântului “civilizat”. Dar un fapt e cert: gealații Noii Ordini Mondiale se poartă mult mai

brutal în Statele Unite decât în fostul gealaț secesiunist din România socialistă securității băteau frumos la ușă și se legitimau când te ridicau; te băteau după aceea. Aici, agenții BATF, FBI, EPA, CIA, OSHA, DEA, EEOC, ADA, FEMA, IRS, pe scurt, a tuturor agențiilor de poliție federală și mai nou și unii polițiști locali, nu bat la ușă; sparg ușa dintr-o lovitură și năvălesc în casă îmbrăcați în negru și mascați, înarmați mai abilitați decât la război și încep să mitralieze tot ce mișcă înainte de a apuca omul să se dezmeticească că o sosit cineva. Apoi, dacă se lămuresc că au greșit adresa, îi pun eventualului supraviețuitor în mână un formular pe care-l poate completa ca să arate ce daune materiale a suferit ca apoi să litigieze pentru compensație și pleacă.

În Februarie 1997 în Elveția, armata era în alertă ca să aplice această “forță civilizatoare” a colonelului rus, ca elvețienii ieșiseră pe strada protestând nu împotriva guvernului, pe care elvețienii știu cum să-l stăpânească, ci împotriva sanctității sale Banca Centrală elvețiană care este ca în toate țările occidentale o agenția a plutocrației internaționale. În 1980 Banca Centrală elvețiană a emis monedă din belșug coborând dobânda, francul elvețian a scăzut, exportul și producția au crescut în consecință, s-au creat 480.000 noi locuri de muncă și a crescut prețul caselor și pământului; apoi în 1989 Banca Centrală a curmat

brusc emisiunea de monedă, dobânda a crescut, francul de asemenea, produsele elvețiene nu s-au mai vândut, casele și proprietățile s-au devalorizat și-au fost achiziționate de alții pe nimica căci elvețienii nu mai aveau bani; și edificiile rămâneau goale de birouri căci economia stagnase (The New American, vol. 13, no. 9, 28 Aprilie 1997, p. 35). Asta este puterea băncilor împotriva căreia

avertiza Thomas Jefferson, care a spus: "Dacă poporul american va permite vreo dată băncilor să controleze emisia de monedă, înălțarea inflației prin deflație băncile și corporațiile care vor înflori în jurul lor vor priva poporul de toate proprietățile și în final copiii poporului se vor trezi fără adăpost pe continentul ocupat de părinții lor. ... Cred din inimă că instituțiile bancare care au puterea de a emite moneda sunt mai periculoase pentru libertate decât armatele permanente". Băncile care emit banii confiscă bunurile pauperizând populația gazdă. Americanul de rând nu pricepe mecanismul acesta, și, judecând din ce citim, nici românii nu-l prea pricep și cred că dacă se vor subjugă unei bănci centrale europene vor deveni prosperi. Mai mult, citim în ziare ca Românul Liber dizertații savante pline de falsitate îmbrăcată în

termeni științifici și plătociți să convingă cititorul că moneda națională le dărate europene. Dar cetățenii națiunilor care au aderat la acea bancă au început să se trezească. La Zürich au fost proteste împotriva integrării europene și poliția a folosit tunurile de apă. În Austria, 62 % cred că integrarea europeană le-a scăzut nivelul de trai. Un antreprenor francez zice că "vom avea cea mai rea soluție; regresiune socială și șomaj"; unul german zice: "vor să ne facă pe toți săraci ca toată Europa să fie la fel". Profesorul Salin scrie: "Integrarea monetară înlocuiește un monopol național cu unul supranațional existent ... sporind eventualitatea inflației universale". Adică: țările participante vor fi aduse la un numitor comun care va fi nivelul cel mai scăzut posibil la care vor fi

reducute, pe nedrept, la nivelul cel mai scăzut posibil. Ministrul al Belgiei, economie și monetare s-ar putea să fie ... opinia publică". Metoda de a o amuți este tot o manipulare economică: condițiile economice să devină atât de rele și populația să sufere astfel de privațiuni încât moneda comună europeană să apară ca singura salvare (ibidem, p. 36).

*

În catedrala luterană Sfânta Cruce din Berlin vor fi amplasate trei sculpturi de bronz despre holocaust, într-o ceremonie la care vor participa canonul Paul Oestreicher și rabinul Dr. Albert Friedländer, ambii refugiați ai holocaustului. Sculptorul care nu poate uita și și-a exprimat trăirile holocaustiene prin aceste sculpturi s-a născut în Africa de Sud și-a trăit în Anglia și n-a văzut în viața lui nici Germania nici lagărele de concentrare hitleriste; amintirile lui despre holocaust, pe care le-a materializat în sculpturi timp de 35 de ani, sunt la fel de veridice însă ca tot restul (CDL Report, Aprilie 1997, p.12).

*

Edgar Bronfman încearcă să stoarcă \$7 miliarde de la elvețieni, dar băncile elvețiene arată că nu dețin decât 40 milioane de franci elvețieni în conturi

dinainte de 1940, pe care le-au deschis spre examinare tuturor, invitând pe toți cei care se cred proprietarii acelor conturi să vină să se identifice și apoi să-și ia banii. Între timp s-au găsit \$230 de milioane de bani evreiești – dar nu în buzunarele elvețienilor, ci într-ale celui mare prieten al evreilor, Franklin Delano Roosevelt. Între Septembrie 1939 și Martie 1940, băncile elvețiene

transferaseră o parte din fondurile depuse de evrei la ramurile lor din New York, ca să fie mai sigure că nu vor fi confiscate, și la 14 Iunie 1941, Roosevelt a confiscat acele fonduri. După război s-au restituit băncilor elvețiene circa \$6 milioane, din care \$500.000 au fost restituite proprietarilor lor. Iar restul le-a înghițit plutocrația prin intermediul Trezoreriei Statelor Unite, căci băncile elvețiene restituie banii depuși indiferent de cât timp a trecut de la depunere, dar conform regulamentului Statelor Unite orice fond nereclamat timp de 5 ani devine proprietatea Trezoreriei (The Spotlight, 12 Mai 1997, pp. 1, 6).

*

David Icke, fost reporter la BBC și autorul a 10 cărți politice, arată că gigantica închisoare care se construiește pentru popoarele Europei numită Uniunea Europeană nu e o idee nouă. Fusese ideea lui Hitler, care dorea o comunitate economică europeană pe care o numea Europäische Wirtschaftsgemeinschaft, dar era și ideea elitei plutocratice care a creat cel de-al doilea război mondial tocmai în scopul realizării acestei uniuni, dorită de popoarele convinse astfel să dorească unitatea și pacea. Piața Comună Europeană este, ca și Națiunile Unite, soluția pe care o dă elita plutocratică la războaiele create de ea. Națiunile europene n-au fost aduse deodată sub o tiranie centralizată ci treptat; faze importante sunt banca centrală și moneda comună. S-a ajuns acum la faza în care legile națiunilor sunt înlocuite cu legislație supranațională. Astfel, rabatul care li se făcea celor bătrâni și săraci la încălzire pe timpul iernii în Anglia nu le mai este acordat, căci legea europeană îl interzice dacă nu este aplicat în cel puțin 5% din statele Uniunii. “și englezii își închipuie că sunt liberi”, scrie Icke. În paralel cu Uniunea Europeană se construiește uniunea americană, înglobând Statele Unite, Mexicul și Canada prin NAFTA și Uniunea Pacificului care înglobează Asia și Australia prin zona comerțului “liber” cunoscută ca APEC. Iar statele naționale vor fi dezmembrate ca să le reducă rezistența.

Autorii Uniunii Europene sunt membrii grupului Bilderberg, grup care face parte din rețeaua conspirativă alături de CFR-ul american, Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale din Anglia și Comisia Trilaterală. Primul președinte al grupului Bilderberg a fost prințul Bernhard al Olandei, prieten intim cu prințul Philip al Angliei și membru al grupului. Astăzi președinte este

Conducătorul Partidului Național, secretarul pentru Relații Interne, Heribert Kissinger. Alți membri influenți ai grupului sunt polonezul Joseph Retinger și americanii din familia Rockefeller, Averell Harriman și frații Dulles. Alt membru influent este Jacques Santer, șeful birocrăției Uniunii Europene care le dictează guvernelor ce să facă.

Intrarea Angliei în Comunitatea Economică Europeană a făcut-o Ted Heath, prim ministru între 1970-1974, cu care se asociase Sir Alec Douglas Hume, alt

costă pe datornic circa 75.000, cu o dobândă de 9 %; dar oamenii nu pricep și-și închipuie că 9 % din 30.000 e mai puțin de 3.000. Și toată inteligența românească cere înfeudarea cât mai adâncă a României față de Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială.

Iată ce spune Sir John Stamp, fost guvernator al Băncii Angliei: “Sistemul bancar modern fabrică bani din vânt. Acest proces este, poate, cel mai uimitor truc inventat vreodată. Sistemul bancar este fiul răului, născut din păcat. Banherii sunt proprietarii lumii. Dacă le-o iei dar le lași puterea de a crea bani, dintr-o trăsătură de condei vor crea destui bani ca să și-o cumpere din nou. Dacă le iei această mare putere, toate averile imense ca a mea dispar. Și așa și trebuie, să dispară, căci atunci lumea ar fi mai bună și mai fericită. Dar dacă vreți să continuați să fiți sclavii banherilor și să plătiți costul propriei voastre înrobiri, atunci n-aveți decât să permiteți banherilor în continuare să creeze bani și să stăpânească creditul” (The CDL Report, Mai 1997, p. 6).

Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială, plănuite în Februarie 1944 la Bretton Woods de către o mână de banheri ai aliaților încă din timpul în care popoarele dirijate de ei își vărsau sângele pe câmpul de luptă, sunt structurile prin care plutocrația internațională fără patrie dar care majoritatea se crede din “poporul ales” contopește din punct de vedere economic și politic națiunile lumii într-o singură masă de peoni înrobiți ei. Administrația ei “supranațională” se va impune printr-o birocrăție pentru instaurarea căreia au fost trasate planurile în documentul Dismantling the Populist State (Demolarea statului poporului) elaborat în 1996 de către capii Fondului Monetar Internațional și ai Băncii Mondiale. În acest document se preconizează folosirea forței și aplicarea de măsuri “revoluționare” pentru distrugerea statului construit de fiecare popor de-a lungul istoriei sale și pentru eliminarea culturii care conține patriotism, tradiție de civilizație și autonomie economică. Autorii principali ai documentului sunt Shahid Burki, vice-președinte al Băncii Mondiale peste Caraibe și America Latină și Sebastian Edwards, important consilier economic al Băncii Mondiale în America de Sud. Statul național tradițional trebuie distrus, scriu ei și înlocuit cu “state administrative integrate, eficiente” în care se vor elimina “rămășițele de balsamuri populiste” și se vor impune măsuri “responsabile din punct de vedere fiscal” ca de pildă: “persecutarea sporită a celor ce caută să scape de impozite și pedepse sporite pentru evaziunea fiscală”; eliminarea subvențiilor ca de exemplu bursele de studii, subvenții pentru minimul necesar traiului și ajutoarele de șomaj; eliminarea bugetelor militare cu excepția “forțelor multilaterale” ale Națiunilor Unite; reducerea sistemelor de asistență socială. Sociologul Bruno Zimmerman spune că acest document “nu trebuie bagatelizat. El reprezintă programul pe care și-l propune o elită economică enorm de puternică care deja a globalizat – și distrus – mult prea mult din averea istorică a Americii” (The Spotlight, 2 Iunie 1997, pp. 18-19, 21).

În absolut toate cazurile “ajutoarele economice” acordate de Fondul Monetar Internațional și de Banca Mondială au îmbogățit nomenclatura financiară și în majoritatea cazurilor au scăzut nivelul de trai al poporului “ajutat”, scrie Chris Temple (ibidem, p. 21). Să vedem cum este “ajutată” România să “între în

Europa”. Citim în Cuvântul Românesc din Februarie și Martie 1997 un raport de Aurel S. Marinescu în care se relevă explozia consumului de stupefiante în România, necunoscut românilor pe tot timpul istoriei lor anterioare. Să nu uităm de războiul opiului din China, de acțiunea prin care coroana britanică, dominată de trei secole din umbră de către familia de evrei Cecil (începând cu

Lordul Cecil, amantul și sfetnicul Eliza betei, Din coroană al cărei iudaism iose din ce în ce mai mult în evidență, a cucerit și înrobint China. Este așa de importantă și evidentă legătura între consumul de stupefiante și înrobirea economică a maselor imense de oameni pentru îmbogățirea plutocrației încât ne propunem să revenim asupra acestei probleme în viitor. Partea a doua a articolului lui Marinescu (loc. cit., Martie 1997, p. 6) vorbește despre prostituția copiilor în România, un alt fenomen exacerbat brusc în ultimii ani. Prostituția copiilor fusese cunoscută la turci și introdusă de turci și țigani în popoarele bântuite de ei; dar de data aceasta prostituția infantilă este rodul “intrării în Europa”. Marinescu arată că în 1995 vreo 700 de minori au fost agresați sexual, dintre care 600 de fete, peste 100 din ele sub 10 ani și peste 130 de fete în jur de 13

ani, practicau prostituția. Majoritatea nu sunt copii din familii sexuale abertate, sunt străini veniți din Turcia și Vestul Europei”, scrie Marinescu. Dar românii nu “intră în Europa” numai la București. Articolul arată în continuare că la Berlin sunt peste 1000 de tineri români și la Amsterdam 200, “toți fiind dirijați de proxeneți și folosiți în practicarea relațiilor homosexuale și a prostituției. De asemenea tineri români cu activități asemănătoare există și la Budapesta. Fete minore române, trimise de rețele de proxeneți sunt prezente în Germania, Cipru, până în Turcia, Grecia și chiar Taiwan. Băieți români se prostituează la Berlin, peste 300 în concurență cu copiii cehi și cu polonezii care însă ‘lucrează’ doar în weekend. S-au întâlnit copii români și la München și Hamburg”, scrie

Rezultatul: 50 de copii au răzbit foste cozi și plete și au fost aduși în România băiat de 12 ani. Un austriac, avocat, sub masca UNICEF-ului s-a stabilit pe lângă un orfelinat, unde a corupt 5 băieți în jurul a 13 ani”. Sub masca UNICEF-ului – sublinierea noastră. Acesta este “ajutorul” de care avem mare nevoie ca să “intrăm în Europa”.

*

Imperiile din trecut cotopeau popoarele subjugate și le jefuiau așa de eficient cu ajutorul armatelor de altă naționalitate decât cea cotropită, ca să se asigure că nu va exista solidaritate națională și milă pentru cei cotropiți. De aceea se fac presiuni pentru înzestrarea Națiunilor Unite cu armată făcută din trupe de

diferite naționalități, care să fie trimise pentru a suprima națiuni cu care nu au nici o legătură și a căror limbă nu o înțeleg; de aceea importă guvernul Statelor Unite “polițiști din Hong Kong” cu care să-și înlocuiască poliția civilă din America – în realitate membrii ai tribului asiatic gorkha, care până și printre asiatici sunt renumiți pentru stadiul primitiv al vieții lor zilnice (nu folosesc instalațiile sanitare) și pentru cruzimea cu care maltratează o populație pe care li se ordonă s-o oprime. Dar mai eficienți sunt mercenarii de meserie, cei inteligenți și instruiți în tehnologie modernă cărora le place să-și facă o carieră

din războiul împotriva civililor indiferent de ce naționalitate ar fi ei. Compania britanică Sandline International și subsidiara ei din Africa de Sud, Executive Outcomes, își închiriază mercenarii oricui poate să-i plătească pentru orice acțiune împotriva oricărui grup de oameni. “Contra cost, diverse corporații sau interese naționale pot fi sigure că necesitățile lor militare private vor fi

satisfăcute, în amplitudine profesională și în competență.” (New York Times, 1997, p. 11). Mercenarii nu sunt o invenție nouă, comentează ziarul; în secolul 5 înainte de Hristos, generalul grec Xenophon a condus o armată de mercenari greci plătiți de Cyrus al Persiei. Mercenarii de la compania Sandline Internațional au fost angajați de guvernul din Noua Guinee să suprimă o revoltă pe una din insule și au fost plătiți cu \$33 milioane; dar misiunea lor a trebuit ascunsă de ochii publicului care cerea socoteală guvernului. Un avion de transport din Bangkok care urma să aterizeze în capitala Noii Guinee avea la bord un helicopter mare de atac, două helicoptere mai mici, 500 lăzi de muniții, 160 lăzi de rachete mici, 10 militari ruși și un căpitan american. Acest transport aparținea companiei

Sandline Internațional (sic) și face numele de rușine; mercenarii ei sunt

În Marea Britanie nu se mai “poartă” naționalismul. Prințul Charles, moștenitorul tronului britanic și viitorul cap al religiei anglicane, și-a declarat recent admirația pentru “valorile morale” ale islamului pe care le găsește superioare creștinismului și a cărui influență dorește s-o vadă sporită în Anglia. Englezii au găsit ciudată această declarație, având în vedere că prințul Charles trăiește în adulter deschis și pe față și este bine cunoscut pentru predilecția sa pentru convorbiri telefonice obscene. Ca viitor cap al bisericii anglicane, prințul Charles ar trebui să se preocupe mai mult de persecuția sângeroasă a creștinilor în țările de sub dominație islamică, zice Campani

Jubilee Campaign), o organizație care se preocupă de drepturile omului și care i-a trimis prințul Charles documentație despre cruzimea cu care sunt torturați și uciși creștinii de către adepții Islamului. I-a arătat cazuri ca ale episcopului Haik Hovsepian-Mehr, pastorului Mehdi Dibaj, sau reverendului Tateos Michaelian, asasinați de către islamici în Iran în 1994; sau al pastorului Mohammed Yuseli, asasinat de către aceiași islamici în Septembrie 1996. În Arabia Saudită religia creștină este interzisă; la fel în Sudan, Pakistan și Kuwait. Dar nici Israelul nu se lasă mai prejos în persecuția creștinilor; o lege israeliană recentă din 1997 criminalizează învățătura creștinilor ca “prozelitism ilegal.”

Dar acest viitor cap al bisericii anglicane circumcis, care trăiește în adulter (păcat pedepsit prin decapitare de către Islamul lui), dacă n-a reușit să-i dezguste pe “intelectualii progresiști” englezi i-a infuriat pe hindușii din Anglia prin afirmația lui despre cât este de admirabilă toleranța specifică a Islamului; căci hindușii încă n-au uitat sângeroasa cotropire a Indiei de către musulmani în 712, care-au distrus templele hinduse în vestul Indiei și cotropirea Bangladeshului în 1202, unde chiar și astăzi hindușii nu-și pot recupera casele și pământurile pentru că au fost declarate “bunuri ale inamicului” de către “toleranții” musulmani. “Toleranța musulmană” s-a manifestat în baia de

sânge care-a însoțit independența Indiei și se manifestă astăzi în Algeria unde echipe de asasini le taie gâtul fetițelor de școală dacă poartă haine în stil european, unde sate întregi au fost masacrate, cu femei spintecate și copii mutilați și lăsați să moară (The Spotlight, 9 Iunie 1997, pp. 20-23).

“Au murit mai mulți creștini în secolul nostru pentru singură vină de a fi creștini decât au murit în primele 19 secole de creștinism”, scrie Nina Shea în prefața la cartea ei despre persecuția creștinilor astăzi în țări comuniste și islamice (In the Lion's Den, recenzată în The New American, 26 Mai 1997, pp. 31-34).

*

Domnia lui Jacques Chirac a adus Franța mult mai aproape de raiul bolșevic în care ne scufundă pe toți Noua Ordine Mondială. Libertatea cuvântului și libertatea presei nu există în “democrația de tip occidental” din Franța; și pentru că francezii au cam început să se sature de această Nouă Ordine, guvernul francez se ocupă cu redeseemnarea districtelor electorale în cele mai bizare forme astfel încât să nu permită celor 6,5 milioane de alegători care au votat cu Frontul Național al lui Le Pen să-și aleagă candidații. Prin astfel de mutări succesive ale districtelor electorale, partidul comunist francez ai cărui membri numără doar 6 % din populație a obținut 30 de reprezentanți în Adunarea Națională, iar partidul lui Le Pen cu 24 % din populație n-a obținut nici unul. Rabinul Sitruk, care- i spune lui Chirac ce să facă, elaborează liste tot mai lungi de “delicte de gândire”: astfel, este ilegal să remarci ce rasă sau ce naționalitate au asasinii și bandiții în Franța; și este ilegal să cercetezi istoria ultimilor 200 de ani (zice legea Gayssot); legală este doar istoria oficială. Huligani bătauși atacă jurnaliștii care deviază de pe linie și poliția nu se amestecă; și dacă s-ar amesteca huliganii tot n-ar putea fi aduși în fața justiției căci tribunalele sunt supraaglomerate cu judecarea “delictelor de gândire”. Guvernul francez recunoaște un procentaj de șomeri de 13 %, care în realitate este de peste 21 %, căci cifrele oficiale nu-i includ și pe cei care se înscriu la cursuri de “reprofilare”. Descurajați și sărăciți, francezii nu mai dau naștere la copii, astfel încât neamul francezilor se stinge, în timp ce țara lor e invadată de hoarde de pe alte continente care imediat sosiți încep să se ocupe cu furtul și banditismul dar pe care legea Gayssot nu le permite francezilor să-i împiedice în ocupațiile lor. Între timp primul ministru al lui Chirac, care promisese să reducă impozitele cu \$10 miliarde, le-a ridicat cu \$35 miliarde.

“Conservatorul” Chirac, care arborase o imagine de familist, fusese de multă vreme amantul Claudiei Cardinale, actriță bine cunoscută acum 20-30 de ani.

~~De la meci Chirac a călărit această bandă de huligani pe la \$1-20000 parats pe francezi~~
convenția națională a Frontului Național al lui Le Pen la Strasbourg, unde huliganii plătiți de Chirac n-au reușit să împiedice convenția dar au provocat în schimb mari distrugerii orașului Strasbourg. Chirac a ordonat unor polițiști să se radă în cap și să se deghizeze în neo-naziși și costumați astfel să se amestece printre partizanii lui Le Pen urlând și cerând moarte evreilor, negrilor și asiaticilor, pentru beneficiul aparatelor de filmat ale mass mediei care venise

grămadă să documenteze “fasciștii” și “neo-naziștii” lui Le Pen. Dar partidul lui Le Pen, avertizat, a filmat acești “neo-naziști” pe care i-a identificat absolut pe toți ca făcând parte din forțele polițienești speciale ale lui Jacques Chirac, plătite de contribuabili (The Spotlight, 26 Mai 1997, pp. 3-4).

Jean Marie Le Pen pricepe tactica lui Antonio Gramsci de demolare a societății prin demolarea culturii și știe că metodele aplicate în demolare pot fi aplicate și în mod constructiv, pentru consolidare și apărare. Dușmanii civilizației noastre au acoperit pământul cu o rețea densă compusă din sute de mii de organizații guvernamentale și mai ales neguvernamentale, fiecare orientată și axată pe o anumită problemă (emanciparea femeilor, sau promovarea talentelor, sau salvarea mediului înconjurător, sau activități profesionale), care captează și dirijează largi segmente de populație, lumea crezând că promovează ceea ce fațada o spune, dar toate dirijate în scopul politic ascuns. Captarea segmentelor de populație e secretul. În 1974, partidul lui Le Pen număra 1 % din populație. În 1995, depășise 15 %. În 1997, candidații lui au început să câștige la alegeri, ca de exemplu la Vitrolles, suburbia Marsiliei și încă în trei orașe. Frontul

National al lui Le Pen a început să instaureze organizații profesionale și de masă paralele celor infiltrate și controlate de iudeo-masonerie: Mișcarea Educației Naționale, cu 7.000 de educatori membri; un sindicat paralel al muncitorilor din transporturi, cu 3.500 de membri; o mică federație a antreprenorilor; asociații de ajutor reciproc a chiriașilor; un sindicat al polițiștilor; o asociație a pensionarilor; și una pentru părinții școlarilor. Tot așa cum sindicatele și asociațiile infiltrate și controlate de iudeo-masonerie au demolat civilizația creștină constituindu-se într-o cultură alternativă, aceste asociații ale lui Le Pen oferă o alternativă la cultura materialist-internaționalistă a plutocraților, o alternativă clădită pe civilizația creștină, lucru remarcat cu furie amară în Washington Jewish Week în Septembrie 1996.

Reconstrucția aceasta a culturii noastre este o muncă îndelungată de migală și răbdare, tot așa cum a fost munca de demolare a ei, dar numai construind aceste organizații care tratează grijile practice zilnice ale membrilor ei este posibilă organizarea rezistenței, zice columnistul Samuel Francis (The Spotlight, 10 Martie 1997, p. 12).

*

În timp ce în Franța “democrația” ia aceste forme, în Israel ia forme și mai “democratice”. Israelul este singura țară în care guvernul folosește tortura împotriva oponentilor politici în mod oficial, ca parte din aparatul legală a țării. Până și Comitetul Națiunilor Unite Împotriva Torturii a trebuit să condamne Israelul ca un “stat al torturii”, unde torturarea (uneori până la moarte) a oponentilor politici este “o metodă de rutină folosită în procedurile polițienești”. Spionii Mossad-ului devin din ce în ce mai neînfrânați în urmărirea lor, atât de neînfrânați încât până și Martin Indyk, ambasadorul Statelor Unite în Israel, s-a plâns de urmăririle și perchezițiile lor – și doar Martin Indyk este și el agent israelian, devenit cetățean american doar în 1992 cu dispensă specială de la Clinton care dorea neapărat să-l vadă membru în consiliul american de securitate națională (The Spotlight, 26 Mai, 1997, p. 6).

În Germania sunt 4,8 milioane de șomeri și 55 % din populație s-au săturat de Helmut Kohl și-ar dori să nu-l mai vadă cancelar. Dar n-a fost reunificarea Germaniei cea care a sărăcit Germania de vest, ci politica de globalizare a Noii Ordini Mondiale, politica de a desindustrializa țările europene mutând producția industrială în țări ca China comunistă unde munca o fac milioanele de deținuți politici din Iaogai-uri, plătiți cu o ceașcă de orez pe zi. După reunificarea Germaniei, al doilea obiectiv al lui Kohl fusese federalizarea Europei cu o singură monedă, conform tratatului de la Maastricht. Dar de când a ieșit din acest tratat în 1992, economia britanică s-a ameliorat și au început să observe și germanii, ca și francezii, că renunțarea la moneda națională și prin aceasta la suveranitatea națională nu face decât să-i pauperizeze. Căci teza că stabilitatea și prosperitatea economică sunt asigurate de federalizarea Europei este la fel de mincinoasă ca lupta pentru bunăstarea țărănimii și a muncitorilor din socialism. Așa cum magistral a descris-o George Orwell în 1984, adevăratul înțeles al cuvintelor politrucilor integrării europene (și ai “intratului în Europa”) este inversul sensului consemnat în dicționar. Astfel, de exemplu, în Statele Unite se cheltuia o avere considerabilă de către Fundația Carnegie pentru Pace Internațională – dar pe ce se cheltuia? O comisie specială condusă de kongresmanul Reece a descoperit cercetând documentele că această fundație pentru “pacea în lume” făcea presiuni asupra președintelui Wilson pe vremea primului război mondial ca să prelungească războiul asigurând astfel moartea a cât mai mulți oameni. În 1952, această Fundație Carnegie pentru Pace Internațională i-a dat un premiu pentru pace de 2 milioane de franci lui Jean Monnet, creatorul Uniunii Europene și unul din conducătorii unei societăți secrete numite Le Mouvement Synarchique d’Empire, care preconiza un imperiu întins peste Asia, America și Europa, așa cum este el preconizat astăzi de Comisia Trilaterală, născută din ideea lui Zbigniew Brzezinski din 1972, cu David Rockefeller ca președinte și Jimmy Carter ca fondator în Statele Unite, secondată un an mai târziu de ramura europeană fondată de Jean Monnet cu Robert Schuman ca director. Robert Schuman a anunțat că “Comisia Trilaterală va sluji binelui comun integrând economiile țărilor capitaliste cu cele ale lumii comuniste sub o administrație planetară” (The New American, 26 Mai 1997, pp. 19- 20).

Codul penal al Germaniei conține paragraful 130, articolul 3, care prevede pedepsirea crimei de a “defăima un grup etnic.” Dar cum acțiunea de a defăima nu este nicăieri definită, orice gând al oricui poate constitui defăimarea unui grup etnic. Și deși codul acesta penal este al Germaniei, sunt încarcerați și persecutați pentru delictul de gândire de “defăimare a unui grup etnic” indivizi de orice naționalitate; există liste negre în computerele aeroporturilor și călătorii găsiți pe aceste liste sunt înșfăcați și aruncați în închisoare fără prea multe formalități din aeroport indiferent ce cetățenie au și indiferent pe ce teritoriu au avut gândul criminal care ar fi putut fi interpretat drept “defăimare a unui grup etnic”. Hans Schmidt, un american în vârstă de 68 de ani din Pensacola, Florida, a fost arestat la Frankfurt la 9 August 1995 pe când se întorcea dintr-o vizită în Germania pentru că într-una din scrisorile lui din

America scrisese că “guvernul german este infestat de evrei și francmasoni”. Pentru acest delict s-a emis un mandat de arestare internațional împotriva lui Schmidt pe care-l onorează 20 de țări. Delictul pe care l-a comis el, de a fi scris cuvintele “infestat de evrei și francmasoni”, se pedepsește în Germania cu închisoare între 3 luni și 5 ani. Nu există amnistie pentru prizonierii politici,

~~care nu sunt niciodată eliberați pe cântinele în Germania, această “democrație de tip occidental”~~ ~~de tip occidental! Mii de oameni au răcut închisoare pentru că dețineau sau~~ diseminau publicații sau cărți care nu sunt pe placul stăpânilor Noii Ordini Mondiale (The Voice of Freedom, Mai 1997).

*

În numărul din 22 Noiembrie, 1996 ziarul evreiesc Forward lua notă de vizita generalului rus Alexandru Lebed în Statele Unite, unde, zice ziarul, caută să repare marea greșală pe care-o făcuse când spusese că în Rusia sunt doar două mari religii: creștinismul și islamul, în timpul campaniei lui electorale. “Evreii sunt parte din Rusia și-și au locul în viitorul Rusiei”, a spus generalul la o întâlnire cu reprezentanții marilor organizații evreiești din Statele Unite. Ca dovadă, s-a înconjurat de consilieri evrei ca Mihail Leontiev, Leonid Radjиковski, Vitili Najșun, Golokov, Filin, Migul, Heidar Djemal și Boris Berezovski (The CDL Report, Februarie 1997, p. 11).

*

Profesorii și învățătorii din Canada “liberă” sunt strict controlați ca tot ce spun și fac să fie conform “liniei partidului”. Paul Fromm a fost dat afară din învățământ de către inspectoratul școlar din Regiunea Peel din Canada și i se interzice să profeseze pentru că s-a exprimat în favoarea libertății de expresie. Aceste cuvinte ale lui sunt atacuri la adresa a nenumărate victime, s-ar părea; dar când doi evrei au devastat spărgând geamurile și aruncând cărămizi în

~~interiorul misiunii Evreii pentru mișcarea din Hampstead, Anglia, par să avertisment valabil timp de 5 ani. Un atac al altor huligani evrei care au distrus standul de cărți al Frontului Național francez al lui Jean Marie Le Pen din cadrul târgului anual al cărții de la Paris a determinat organizatorii târgului – nu să pedepsească vandalii care-au distrus standul, ci să refuze standul Frontului Național pe viitor. Dar sioniștii nu sunt fericiți. Căci, scrie Janice Arnold în Canadian Jewish News la 1 Martie 1997, un nou “holocaust al evreilor” are loc în Statele Unite, din cauză că mulți evrei se căsătoresc cu goimi și-și pierd puritatea rasei! Scrie ea: “Trebuie să ne pregătim în Israel ca să împiedecăm holocaustul tăcut care are loc în Statele Unite astăzi, unul nu mai~~

~~potrivit de rigid decât cecid în Europa de ne-imp50ge în viață. Decât de gaze de~~ Căsătoria cu goimi e sinucidere după părerea lor. Dar și alte pericole pândesc victimele evreiești. Redactorul de la International Jewish Gazette din Moscova și alți evrei cunoscuți lui își exprimă îngrijorarea pentru că, după cum spune el chiar, “sunt prea mulți evrei în guvern [în Rusia post-sovietică]. Sunt prea mulți bancheri evrei stăpâni pe țara asta.” El dă o listă a potentatilor evrei cu care este saturat guvernul lui Boris Ielțan și continuă: “Mai mult decât aceștia

însă, figuri ca Boris Berezovski, șeful adjunct al Consiliului de Securitate, îi înspăimântă pe evreii care cred că confrății lor bogați și puternici se joacă cu focul. Dl. Berezovski este unul dintre acei enorm de bogați și foarte urâți noi industriași ruși – acei jefuitori – acuzați că au stors Rusia – care au finanțat campania prezidențială a D-lui Iețân, cumpărând cheile țării. Dl. Berezovski a

provocat o furtună de controverse toamna trecută când a fost numit la Consiliul de Securitate și s-a descoperit că avea cetățenie dublă rusa și israeliana! Cunoscut ca un lăudăros, Dl. Berezovski a spus că el și 6 alți afaceriști de frunte dețin 50 % din economia Rusiei. ... Alexander Lieberman, directorul Uniunii Consiliilor Birourilor Ruso-Americane pentru Drepturile Omului, avertizează că în provincie lumea a început să vorbească din ce în ce mai mult despre numărul de evrei care conduc țara. Toți evreii ăștia, nu-i înțeleg de ce trebuie să arate cât sunt de bogați ... de ce spun 'eu sunt domn și tu ești sclav', zice el. 'Dacă eu aș fi un om simplu rus și aș auzi și aș vedea doar evrei în guvern mi-aș zice 'De aia suntem săraci pentru că evreii dețin toți banii în Rusia'... prezența acestor evrei foarte vizibili în țară poate întări xenofobia ... Lumea aici are

un timp foarte amănunțit despre participarea evreilor la revoluția belgică”¹ ne Sunday Times a publicat recent lista celor mai mari bogătași din Anglia și pe listă erau 75 evrei. Conform listei, Sir Joseph Lewis [evreu] este cel mai bogat om din Anglia, cu o avere apreciată la circa \$6 miliarde, lăsând în urmă familia Rothschild din Anglia cu cele \$800 milioane ale lor. Dl. Lewis și-a făcut banii prin speculații de bursă pe care le face din vila lui din Caraibe folosind un computer. Protejatul lui, fostul lui salariat, Robert Earl, este altul din cei 75, cu o avere de \$1,2 miliarde (The CDL Report, Mai 1997, pp. 8-10, 13, 14).

Dar deși evreii mititei care trăiesc ca toți cei din jurul lor se sperie de excesele de lux și beție de putere ale plutocrației evreiești, membrii acestei plutocrații n-

au încetat să “sufere” de diverse “persecuții” și “holocausturi”. Senatorul american Alfonse D’Amato, care ar trebui să le fie bine cunoscut românilor pentru calomniile cu care copleșește România, a căzut la învoială cu Edgar Bronfman, conducătorul Congresului Mondial Evreiesc, astfel: Bronfman îi va asigura lui D’Amato realegerea în Senatul Statelor Unite în 1998 iar D’Amato care este președintelui comitetului bancar al Senatului va face presiuni asupra băncilor elvețiene ca acestea să doneze cele \$7 miliarde care pretinde Bronfman le-ar fi depus diverși evrei dispăruți în negură în băncile elvețiene și nu le-ar mai fi recuperat. Băncile, care susțin că au restituit absolut toți depunătorilor care au avut vreo dovadă cât de mică tot ce depuseseră, au fost totuși intimidat și au acceptat, împreună cu guvernul elvețian, să înghită hapul și să se lase

jefuite de Congresul Mondial Evreiesc, în ciuda protestelor furioase ale elvețienilor de rând care știu bine că acești bani vor fi luați de la cineva în urmă. Dar victoria lui Bronfman nu este deplină; căci a avut două rezultate care nu fuseseră scontate. Unul este că s-a descoperit că \$250 milioane ale evreilor care fuseseră mutate din Elveția în Statele Unite, la filiala din New York, pentru a fi mai în siguranță, au fost confiscate de F.D. Roosevelt și, cu excepția a \$500.000 care au fost restituite, au fost cheltuite de Harry Truman după bunul lui plac. Și al doilea rezultat este că elvețienii, cunoscuți ca un popor

disciplinat și înregimentat, cu mare respect pentru autorități, le-au surprins pe acestea prin vigoarea cu care au protestat și s-au raliat cu partidul independenței elvețiene, ASIN, al lui Christoph Blocher (The Spotlight, 2 Iunie 1997, p. 23).

ION COJA